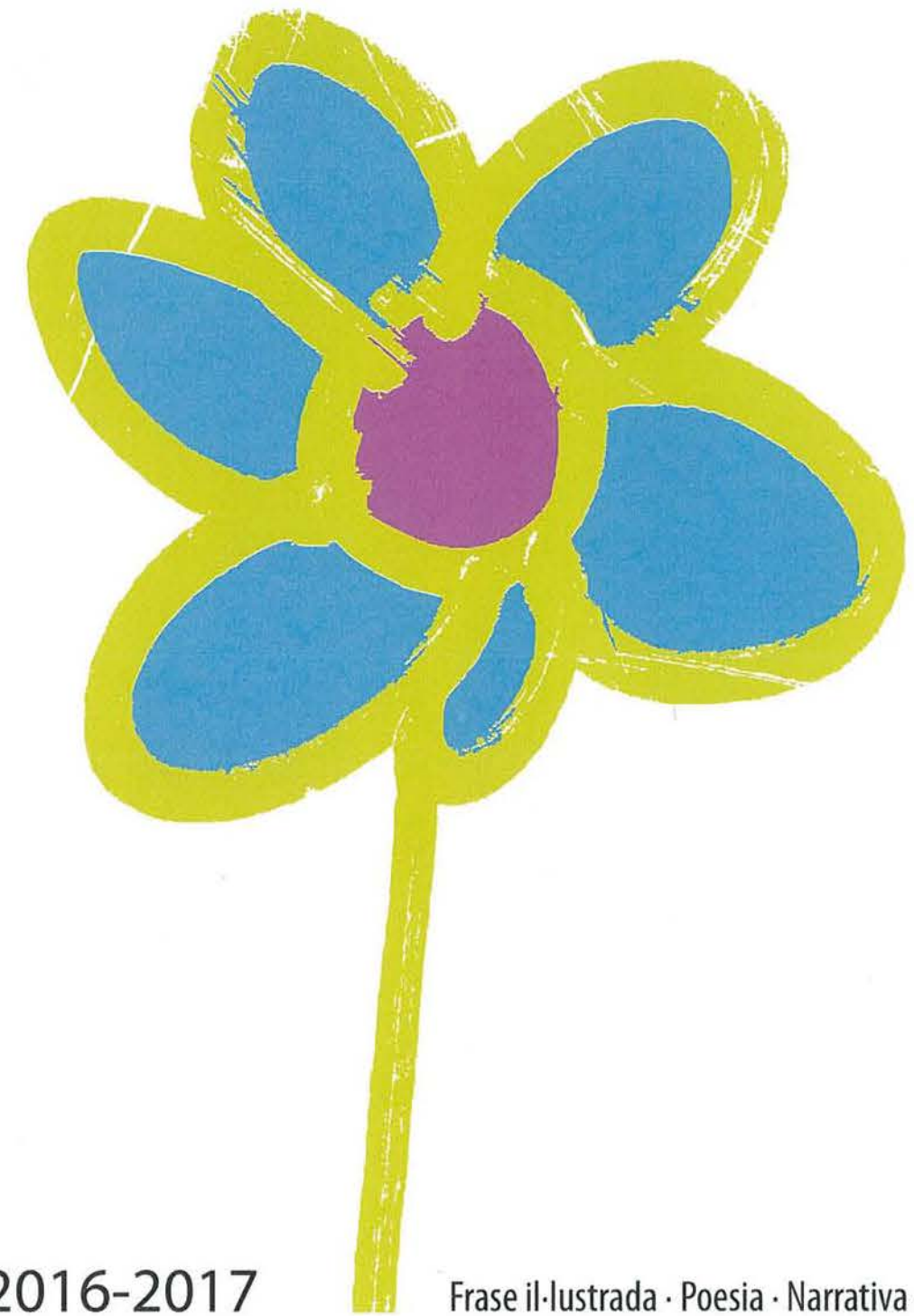

Curs 2016-2017

Frases il·lustrada · Poesia · Narrativa · P. Visual · Còmic

Els Jocs Florals Escolars a Sant Boi, més que un simple certamen, són ja una tradició que enguany arriba als seus 30 anys d'història. Trenta edicions que no haguessin estat possibles sense la participació dels centres educatius de primària de la nostra ciutat, sense els seus equips docents, sense les famílies... Però sobretot, sense els nens i nenes que any rere any han donat vida i sentit a aquest esdeveniment de ciutat.

A l'edició d'enguany, tornem a celebrar i a posar de manifest que el talent i la creativitat estan presents als nostres centres educatius. Després de tots aquests anys, els Jocs Florals ens segueixen ajudant a visibilitzar l'aposta que les escoles fan per generar entorns adequats per a l'expressió artística dels infants.

Gràcies professors i professores! Per la vostra disposició per fer dels Jocs Florals una activitat remarcada en el calendari escolar i la vostra tasca constant d'acompanyament de l'alumnat en el procés de creació d'aquestes petites obres d'art.

Gràcies famílies! Sou el principal actor en el foment de la creativitat, la curiositat i l'estimulació dels infants i compartiu amb ells i elles la il·lusió, els nervis i alegries.

Gràcies nens i nenes! Per tornar-nos a regalar un llibre ple de petites peces artístiques que demostren la vostra capacitat creativa i voluntat de compartir amb nosaltres una idea, una història o un sentiment.

Per últim, gràcies a l'equip de l'Àrea de Ciutat Educadora que, des de la reraguarda, són garants de la qualitat i l'àmplia participació dels Jocs Florals i que, amb la seva il·lusió, ha contribuït decididament a la seva consolidació com un instrument educatiu.

Amb tot el meu afecte a professorat, famílies i equip tècnic. I la meva felicitació als milers de nenes i nens que, al llarg d'aquests trenta anys, han aportat emocions, creativitat i han donat vida a Sant Boi.

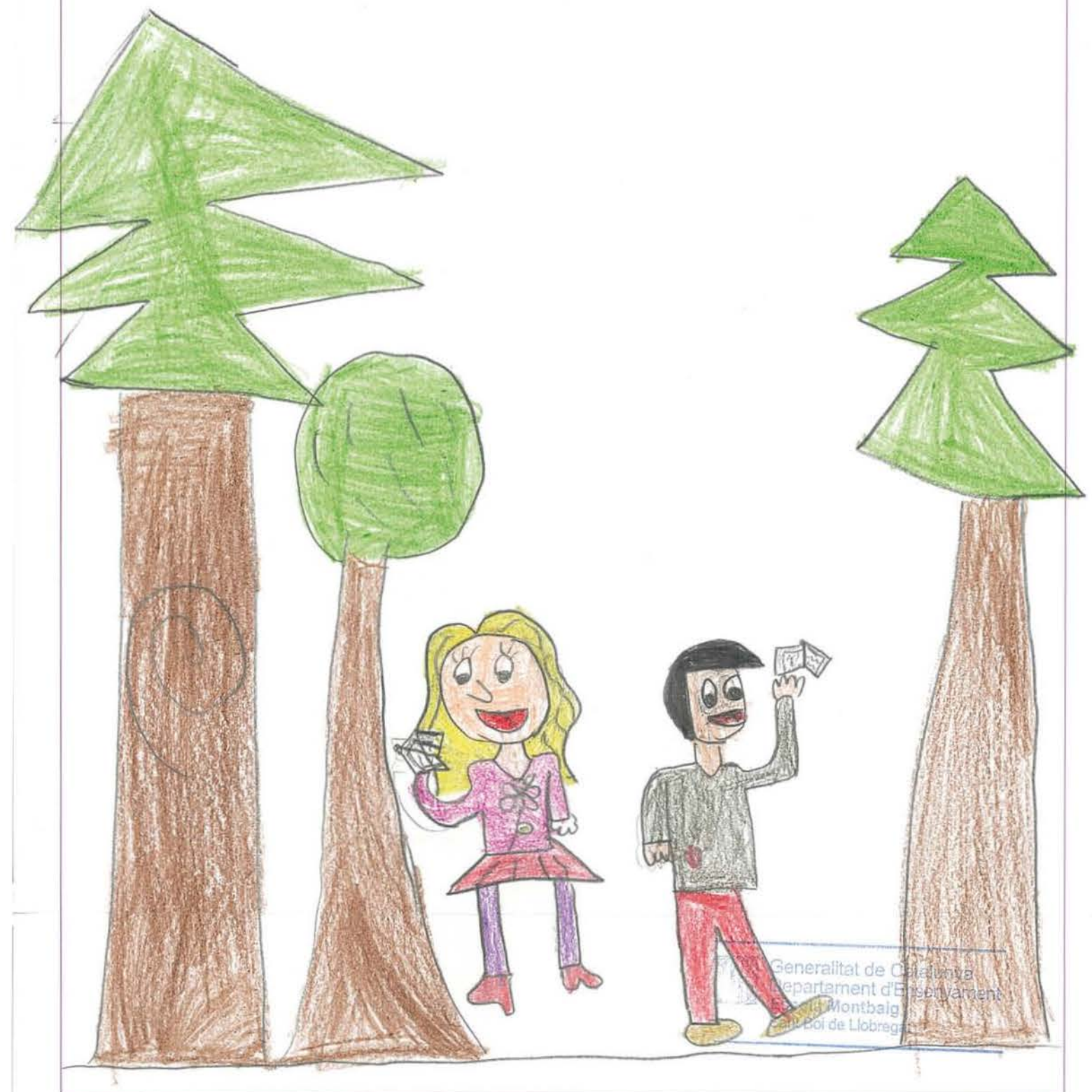
Alba Martínez Vélez
Tinente d'alcaldia de Ciutat Educadora

FRASE IL·LUSTRADA

"El llibre"		
Yassir el Hamdaoui	1r de Primària	Escola Montbaig
"El meu germà"		
Ayman Issebine	1r de Primària	Escola Ciutat Cooperativa
"El poble"		
Yasmine Echchat	1r de Primària	Escola Santo Tomás
"La bisí" Exaequo		
Ariadna Cabrera Xandre	1r de Primària	Escola Antoni Gaudí
"Llegir" Exaequo		
Berta Sánchez Blanco	1r de Primària	Escola Vicente Ferrer
"La sopa està molt bona" Exaequo		
Jordi González Pordomingo	1r de Primària	Escola Barrufet
"El sol brilla" Exaequo		
Marina Lorenzo	1r de Primària	Escola Joan Bardina

un bon llibre m'ensenya el camí

EL LLIBRE

EL MEU GERMA ANAS

El meu germà Anas

diu mentides

i li creix el nas.

El poble

M'agrada el poble perquè hi ha flors,
margarides, plantes, estrelles per la nit
i també puc dir un derig. És tot
molt bonic!

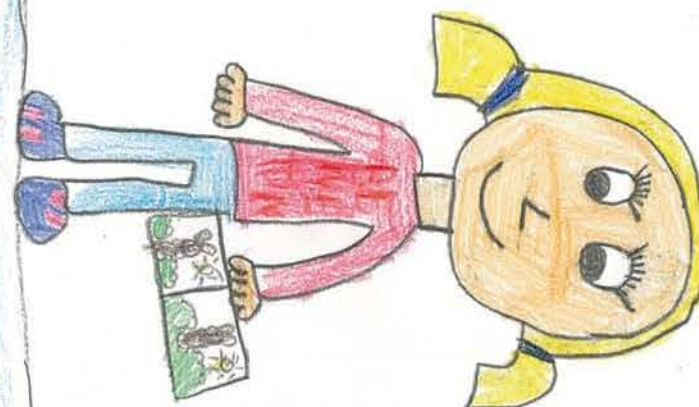

LA BISI

LA BISKLETA ARIBAALAMETA.

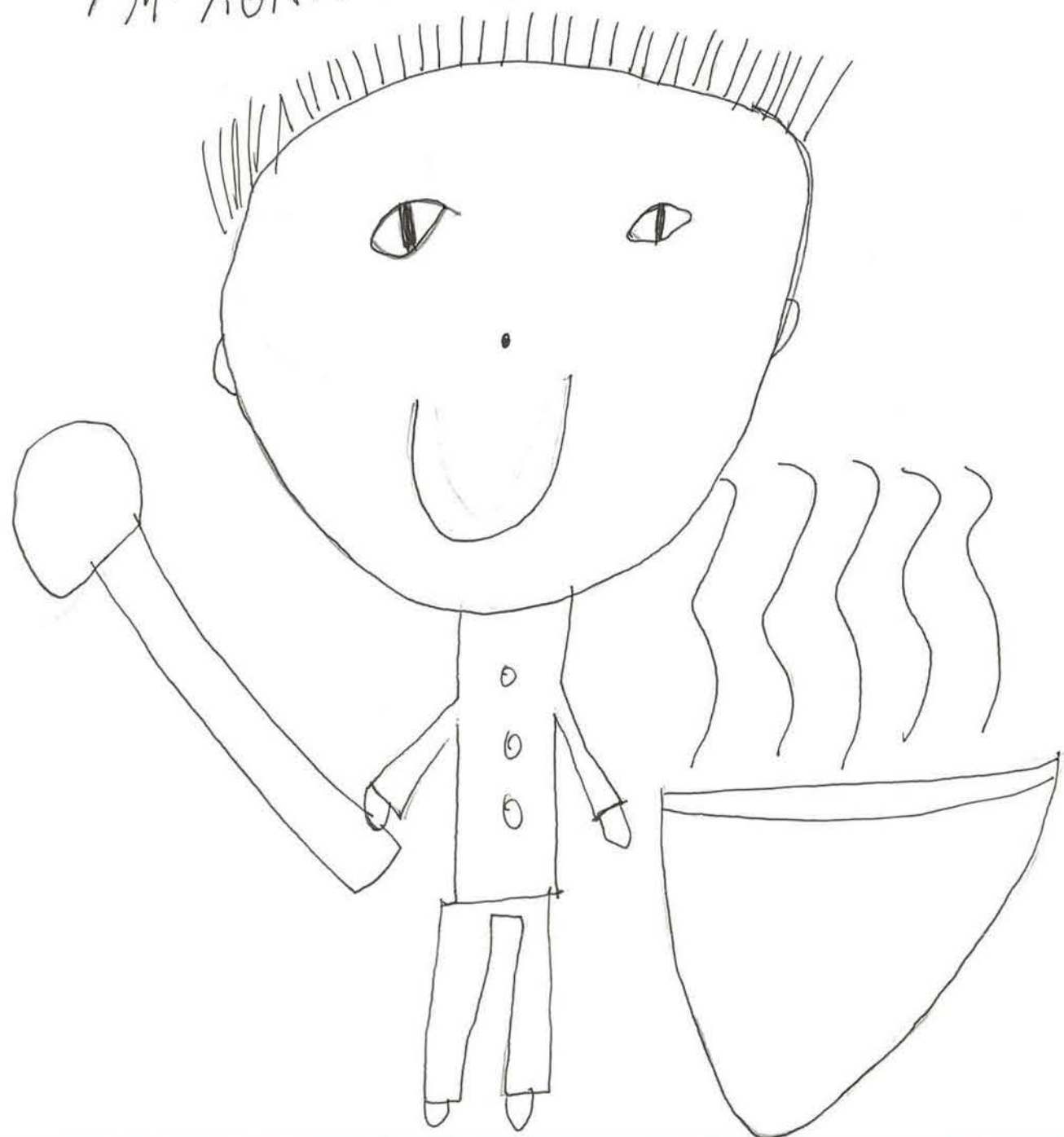
Quan llegies em faig mes intelligent.

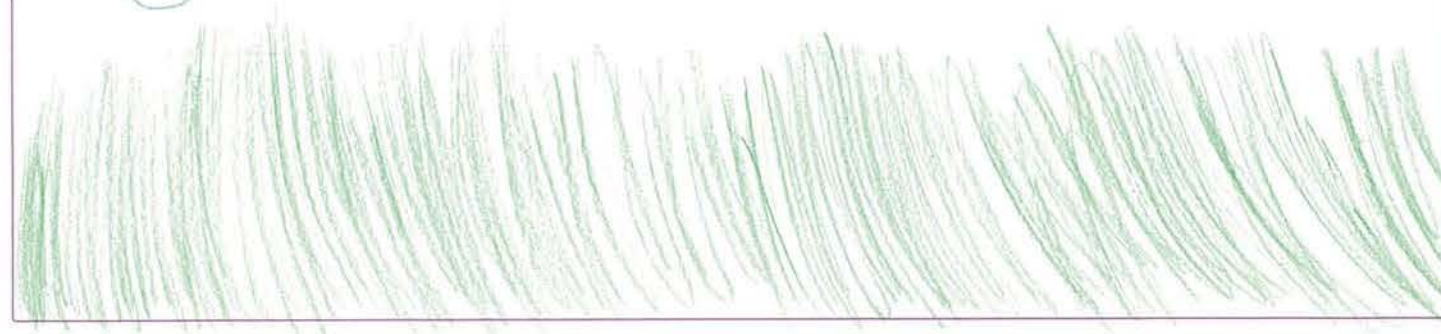

LA SOPA ESTÀ MOLT BONA

I M'AGRADA CALENTONA.

El sol brilla sempre pel matí
per que s'ha fet de dia i ha
acabat la nit.

POESIA

"T'estimo família"		
Helena Fernández	2n de Primària	Escola Massallera
"L'atmetler"		
Andrea Jorge Martínez	2n de Primària	Escola Rafael Casanova
"Tinc un gos"		
Carolina Barrachina Juez	2n de Primària	Escola Vicente Ferrer
"La meva roba"		
Bruna Golbato Calzon	3r de Primària	Escola Massallera
"La meva germana" Exaequo		
Àlex Sánchez Vidal	3r de Primària	Escola Santo Tomás
"La meva àvia"		
Cristina López	3r de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"La música que m'envolta"		
Kelly Murcia Gil	4t de Primària	Escola Antoni Gaudí
"El meu aniversari"		
Leyre Daluz Saez	4t de Primària	Escola Barrufet
"La muntanya" Exaequo		
Mireia Aguilar Escobar	4t de Primària	Escola Ciutat Cooperativa
"El camp de floretes" Exaequo		
Javier Martínez	4t Primària	Escola Montbaig
"Assetjament escolar"		
Nagore Mínguez del Valle	5è de Primària	Escola Joan Bardina
"Un paisatge perfecte"		
Alba Marraco Vela	5è de Primària	Escola Barrufet
"La cuina"		
Mireia Regner	5è de Primària	Escola Llor
"Vaixell de paper"		
Nuria Sospedra	6è de Primària	Escola Llor
"No ho veus?"		
Gisel Salas Pérez	6è de Primària	Escola Barrufet
"La meva família"		
Judith Rodríguez Sánchez	6è de Primària	Escola Joan Bardina

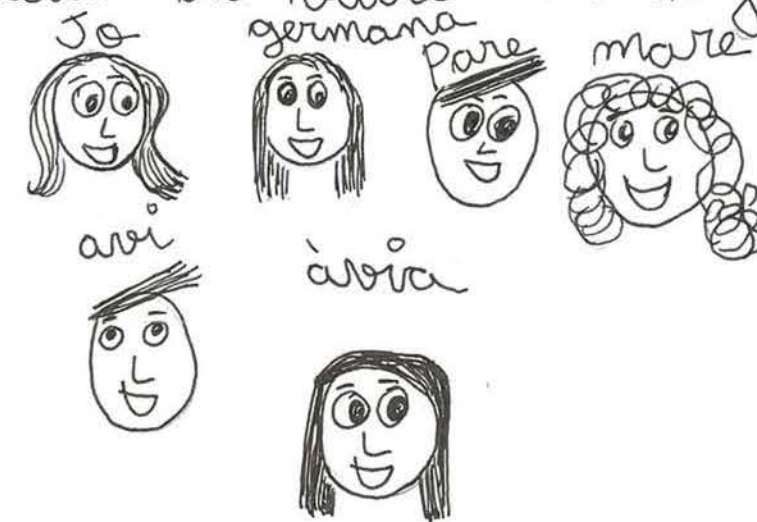
T'ESTIMO FAMÍLIA!

Jo sempre soc divertida
i la meua família mai està avorrida.
Anem amb l'avi a treballar a l'hort,
ell se l'estima amb el cor.

Quan li dic a la mare que vull ser artista
ella diu que millor sigui florista.

Jo em quedo moixa,
l'àvia s'angoixa,
però arriba la germana
i em dona una abraçada.

Amb el pare em poso alegre
i deixo de riure tot negre.

AUTOR/A Andrea Jorge Martínez

NIVELL Segon de Primària

L'AMETLLER

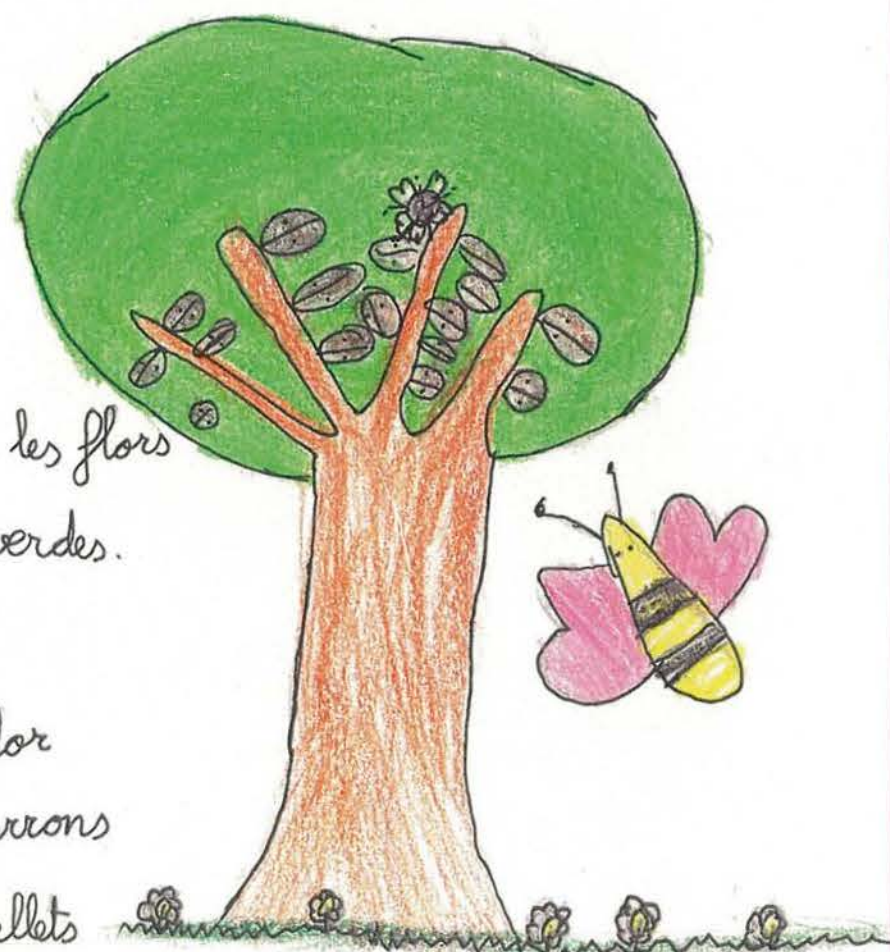
El nostre ametller
ha florit al febrer.

Quan comença l'hivern
semblava mig sec.

A la primavera
li han nascut
petits ametlles.

Primer van sortir les flors
i d'elles, ametlles verdes.

Quan arriba la tardor
les ametlles són marrons
i en podem fer panellets
i torrons.

AUTOR/A Carolina Barrachina Juez

NIVELL 2n

TINC UN GOS

Tinc un gos
que és molt fox.

M'agrada jugar amb ell
des de que era cadell.

Té un gran olfacte
però no un gran tacte.

Té una poteta
molt petiteta

Quan el passejo em fa gràcia
i amb ell m'aniria a Àsia.

AUTOR/A Bruna Gobato Calzon
NIVELL 3r. Ed. Primària

LA MEVA ROBA

Als "mercadillos" de segona mà,
hi ha roba per vendre i donar.
Els venedors diuen: -"Bueno, bonito i barato",
però jo m'ho penso un "rato".

Hi ha molts tipus de roba,
i jo en tinc de nova:
una samarreta
de la Violeta,
un pantaló rosa
que la meva mare hem posa
i unes sabates de color blau
amb el símbol de la pau.

Avui he estrenat una brusa
que m'ha donat una russa.
I tinc per estrenar un barnús
que a la piscina donaré un bon ús.

També tinc una jaqueta texana
que em van portar de l'Habana.
Una samarreta gris
que em van comprar a París.
Un vestit groc
que em van portar de Marroc.
I unes botes de neu
per poder anar al Pirineu.

I amb tot això, ja t'he explicat,
tot el que tinc al meu armari guardat.

AUTOR/A ÀLEX SÁNCHEZ VIDAL
NIVELL 3R

LA MEVA GERMANA

La meva germana
és una mica pesada però m'agrada.

Jo l'estimo molt
però de vegades em deixa sol.
Li agrada sortir amb els seus amics
però jo vull que jugui amb mi.

La meva germana
és més gran que jo
i m'ajuda a ser millor.
Encara que ens barallem
no la canviaria gens.

És divertida
i molt presumida
Li agrada jugar
i de vegades enredar.

Jo l'estimo de veritat
i tenim una bona amistat.

LA MEVA ÀVIA

Ja fa casi un any
que et vas marxar
però al meu cor
encara estàs.

Mai deixaré de plorar
pensant quan ens vas deixar.

Sé que des del cel em cuides
i també sento que em mimes.

Em vas trencar el cor
però sé que allà dalt estàs millor.

Si fos per mi
mil petons et donaria
i encara el meu cor
no es cansaria.

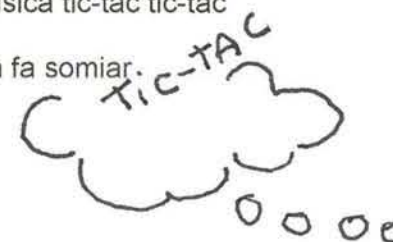
LA MÚSICA QUE M'ENVOLTA

M'encanta la música.
M'agrada la pluja
la música que fa
em fa tranquil·litzar

Les onades del mar
em fan relaxar
les grosses i altes
les petites i suaus
La música del mar
se m'emporta més enllà

Noto les notes del vent
a la meva pell
quan passejo pel parc
la seva música m'empenta
i no paro de ballar

Sento el cor
com fa tic-tac dins del meu cos
Quan vaig a descansar
la seva música tic-tac tic-tac
em fa somiar.

AUTOR/A LEYRE DALUZ SAEZ

NIVELL 4t

El meu aniversari

Avui és el meu aniversari!
Totes les decoracions són a l'armari
em poso roba bonica
em rento les mans a la pica.

En aquest dia divertit
ha vingut el meu cosí petit
Em porten un pastís
pel mig del passadís.

De cop va venir la meva amiga Ona.
em vaig posar la corona
em donen una postal
i és de Nadal!

Jo reparteixo llaminadures
que no estan gens dures.
Juguem a molts jocs
però no ens donem cops.

Hi ha globus a mils
I entrepans de pernils.
Em donen molts regals
però no tots son iguals!

Després la festa de pijames
venen les amigues antigues.
a casa sopem
i entremaliadures fem,
totes al llit hem saltat,
fins que tot s'ha acabat.

AUTOR/A Mireia Aquilá Escobar

NIVELL 4t.

LA MUNTANYA

Oh bella muntanya!

Que bonica ets,
Com m'agrada passejar
Pels teus indrets.

Oh bella muntanya!
Quina verdor que tens,
Preciosa melodia
el cant dels teus ocells.

Oh bella muntanya!
Plena de verdor,
Que m'omple de alegria
La frescor del teu olor.

Oh bella muntanya!
El paisatge del meu cor,
Sempre estàs present
Entre els meus records.

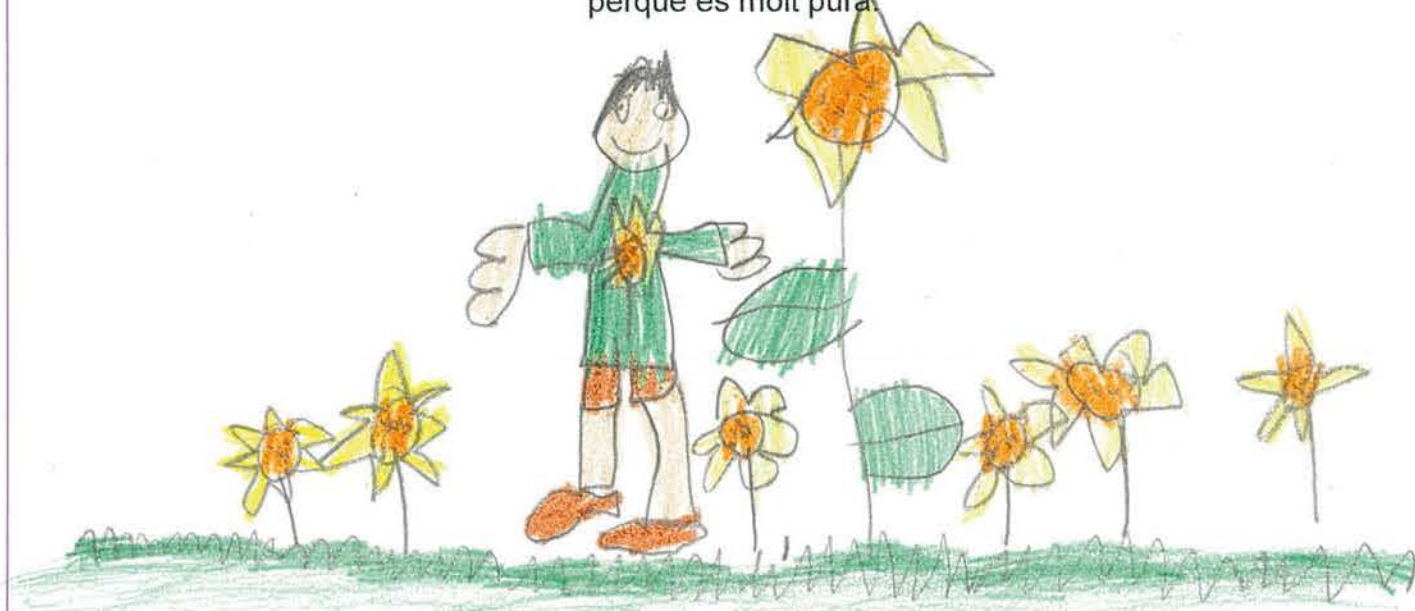
AUTOR/A Javier Martínez

NIVELL 4t

EL CAMP DE FLORETES

El camp de floretes és molt bonic
però amb els gossos és un embolic.
Amb les roses tú no plores,
tú t'enamores.
Les margarides blanques,
que tú agafes,
i la porta tanques.
És meravellós,
les papallones volen,
però no pel jardí,
perquè no hi ha pins.
Jo vaig atent,
i veig a les abelles
mengen pol·len.
Vull anar altre vegada al camp de floretes,
així veig les formiguetes,
que són les meves amiguetes.
Ja no tinc por,
perquè les floretes donen molta calor,
són com un escalfador.
M'agrada molt la natura,
perquè és molt pura.

AUTOR/A Nagore Mínguez del Valle

NIVELL Cinquè de primària

ASSETJAMENT ESCOLAR

Aquell nen està sol,
per què ningú el vol?
Està al pati en un racó
i ningú li fa cas, pobrissó!

Aquest nen se sent diferent
i ho pensa constantment.
Se sent sol permanentment
per les burles de la gent.

Ho donaria tot per una amistat,
que li donés molta felicitat.
Necessita que algú estigui al seu costat,
necessita un amic de veritat.

Els nens l'empaiten, el peguen i l'insulten
i amb la seva sempre se'n surten.
Mai paren, mai abandonen,
i ajudar-lo mai volen.

AUTOR/A Nagore Mínguez del Valle

NIVELL Cinquè de primària

Ell cada nit somnia
que tot això canvia.
Però quan s'aixeca al matí,
veu que tot és com ahir.

Hem d'ajudar-lo entre tots,
i tenir molta valentia.
Hem de fer que estigui content,
tant de nit, com de dia.

AUTOR/A Alba Marraco Vela

NIVELL 5è Primària

EL PAISATGE PERFECTE

Vull veure un paisatge perfecte:
de bosc, de muntanya o de platja,
potser en un quadre abstracte
o en un vaixell fent un viatge.

Sigui com sigui avui el dia,
segur que trobaré una mica de bosc
on escolti una bonica melodia,
que m'alegri un dia fosc.

O aniré dalt d'una muntanya
per tenir les millors vistes,
pujant com una aranya
i deixant avall les coses tristes.

I si no, en una bonica platja
on pugui compartir un bon bany
amb la gent que més desitja
coses bones durant tot l'any.

A qualsevol lloc del món
puc trobar el meu paisatge perfecte,
aniré a buscar-lo com una rodamón
per trobar el meu lloc correcte.

AUTOR/A MIREIA REGNER

NIVELL 5è E.P

LA CUINA

Quan em toca cuinar,
em torno a emocionar.
I quan porto el barret,
semblo un gran cuiner.

Les verdures van nedant,
dins d'una olla molt gran.
Els coberts estan preparats,
com els soldats de cada estat.

Per fi ja he acabat,
i no he sortit perjudicat,
els dos àpats que he menjat,
m'han semblat sensacionals.

Ara el postre toca menjar
i al sofà a reposar,
aquesta tarda a passejar
que hem de tornar a cuinar.

AUTOR/A Núria Sospedra

NIVELL 6è E.P

VAIXELLS DE PAPER

Fins a les costes africanes
amb els pares i germanes,
travessant mig continent
fugint de la gana i mala gent.

Caminant porten molts dies
amb mil trampes i mentides,
però si el pare vol treballar
diu que a Europa ha d'arribar.

Quan per fi a la platja s'han trobat
molts com ells ens han acompanyat,
enganyats per màfies han estat
que amb les seves esperances han jugat.

Ja ha arribat l'hora assenyalada
i malgrat semblava tot preparat,
pobrets, no deuen saber,
que els espera un vaixell de paper...

AUTOR/A Gisel Salas Pérez

NIVELL 6è B

NO HO VEUS?

Sembleu cecs
no veieu aquets noiets,
sense aigua ni menjar
tampoc joguines per jugar?

Les cases destrossades
i famílies gairebé arruïnades.
Grans ciutats que ja no són res
i moltes vides que han pres.

Aquest sofriment
acaba amb l'autoestima de la gent.
Gent que ho veu a la televisió
sense fer cap acció.

Quina pena com esta el món.
Si pogués canviar les bales i canons
per amistat i amor
desapareixeria tot aquest temor.

Cada nen de cada país
té dret a ser feliç.
La pau fa falta
i ho dic amb veu ben alta.

AUTOR/A Judith Rodríguez Sánchez

NIVELL 6è A

La meua família

La meua família és molt divertida,
encara que a vegades es avorrida.

Sempre em fan riure
i em treuen un somriure.

El meu cosí petit,
és molt eixerit.

I el meu cosí gran
Sempre m'està pegant.

El meu tiet senfada,
si no marca el Barça d'una vegada,
I el meu pare si guanya el Madrid,
es veu una copa de vi.

La meua àvia cuina de meravella,
i el meu avi és una mica trapella.
La meua mare és molt treballadora,
cuina, neteja i sempre posa la rentadora.

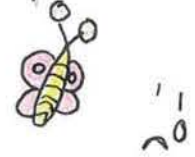
NARRATIVA

"La papallona Alicia"		
Lucia Ruiz Pérez	2n de Primària	Escola Rafael Casanova
"Els dimonis"		
Laia Ferrer	2n de Primària	Escola Llor
"Si fos Papa" Exaequo		
Asier Mendiola Herrador	2n de Primària	Escola Santo Tomas
"Els nens de la Play" Exaequo		
Jan Martínez Villalba	2n de Primària	Escola Joan Bardina
"L'oreneta Txiqui"		
Niara de Abreu Arnaiz	3r de Primària	Escola Joan Bardina
"La nova gossera"		
Ona Puig-Gené Sales	3r de Primària	Escola Amat Verdú
"L'arbre i el nen"		
Jana Agudo Sánchez	3r de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"El somni de l'elefant Barrufet"		
Martina Bella Martín	4t de Primària	Escola Massallera
"El follet"		
Adriana Pascual Gutiérrez	4t de Primària	Escola Casablanca
"La moneda zero" Exaequo		
Marc García	4t de Primària	Escola Llor
"L'arbre dels caramels" Exaequo		
Sara Casado Rodríguez	4t de Primària	Escola Benviure
"El miracle" Exaequo		
Emma Pérez de Gracia	5è de Primària	Escola Santo Tomas
"Una princesa diferent" Exaequo		
Julia Sánchez	5è de Primària	Escola Barrufet
"El meu trasto"		
Elsa Senes Cabello	5è de Primària	Escola Massallera
"La sabata que ningú comprava" Exaequo		
Zaira Chaparro Chamón	5è de Primària	Escola Casablanca
"El nen que li agradava el rosa" Exaequo		
Noa Lucero Andres	5è de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"Un viatge al centre de les terres maies" Exaequo		
Martina Badia Alemany	6è de Primària	Escola Llor
"L'escola fantàstica" Exaequo		
Marta Rodríguez	6è de Primària	Escola Amat Verdú
"Les aparences"		
Irene Quilez Mateu	6è de Primària	Escola Joan Bardina
"El llibre dels desitjos"		
Alba Santamaria	6è de Primària	Escola Rafael Casanova

LA PAPALLONA ALÍCIA

Una vegada hi havia una papallona que es deia Alícia que no sabia volar.

Un dia va intentar-ho però no podia volar.

Era l'única papallona que no en sabia!

Els seus amics l'animaven i li ensenyaven:

- Vinga Alícia que tu pots!

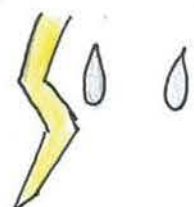
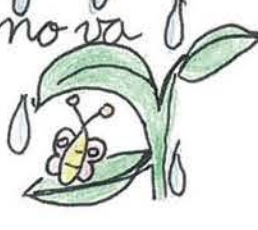
Aleshores una tarda l'Alícia va batre les ales amb tanta força que al cap i a la fi es va enlairar! I va dir:

- És increïble, quina sensació més agradable!

Dues setmanes enlla va practicar-ho de nou i... finalment va volar amb els amics. S'ho van passar molt bé junts!

Fins que un dia va començar a ploure i
sonaven molts trons. Llavors l'Alicia no va
sortir en dues setmanes!

Un matí va parar la tempesta i
va arribar la PRIMAVERA! Tot el prat
estava cobert de flors. I era fantàstic. L'Alicia
i els seus amics llibaven el nectar.

Va arribar l'estiu i totes les papallones
tenien molta calor, però els colors de les seves
ales decoraven els prats i les ciutats.

Que bé saber volar!

ELS DIMONIS

Vet aquí una vegada dos dimonis que
viven en un bosc encantat.

La seva mare i el pare estaven molt
contents perquè eren dimonis.
I es portaven molt malament amb la
gent i el seu germà gran es portava pitjor.
La Judith, la millor amiga del dimoni petit,
era igual que la seva família i els seus amics.
Després van anar a robar a la gent per
la nit.

Al principi estaven bé però un dia
es van adonar que robar no era bo per a
ells perquè el que feien estava malament i
van decidir no tornar-ho a fer i ser bons
dimonis que ajuden a la gent.

Vet aquí un gat vet aquí un gos, aquest
conte ja s'ha fos.

Si fer papa

L'altre dia estava pensant en si fer papa. I imagine que tindria que fer molta feina, hauria de treballar molt i fer altres coses més.

Gràcies a Déu que soc petit i puc jugar i anar al cel·legi per estudiar i aprendre moltes coses.

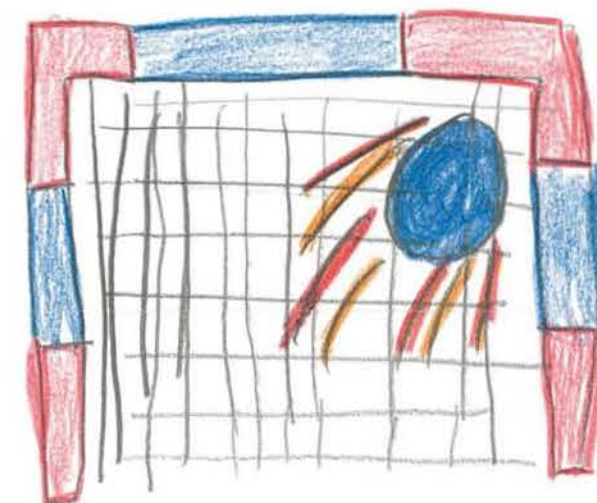
ELS NEMS DE LA PLAY

Un dia d'estiu el Jan i el Lucas es van posar a jugar a la play. De sobte una llum va sortir de la pantalla i els va xucar fins arribar dins del joc. Es van trobar en mig del partit de futbol sense saber que fer. Un dels jugadors es va apropar i els hi va dir que haurien de correr per poder guanyar el partit. Estaven empatats amb l'altre equip, i el partit estava molt igualat.

El Jan i el Lucas es van posar a jugar com ho fan al pati de l'escola i just quan estaven a punt de marcar... La mare crida:

- A brenar nois!

Tot havia estat un somni, s'havien quedat adormits. Però semblava que ho haguessin viscut de veritat.

L'Oreneta Txiqui

Hi havia una vegada una família d'orenetes. La Txiqui era una oreneta que no sabia volar. Com saben, les orenetes a l'hivern viatgen cap a l'Àfrica. Tothom es reia d'ella. Tothom menys el Xavi, el pitroig. A ell li agradava que no pogués volar perquè quan era hivern podia jugar amb ella.

Un dia d'hivern totes les orenetes van marxar a l'Àfrica. És clar, la Txiqui no podia anar perquè no sabia volar. Aleshores el Xavi va tenir una idea:

- Podríem dir-li a la Laura, la llibel·lula, que ens porti en una fulla.
- D'acord, anem a dir-li.

Quan van arribar van dir-li a la Laura el que haurien pensat. Però la Laura tenia un dubte:

- Però, com voleu que us porti? Pel cel o per l'aigua?

La Txiqui li va dir:

- Per l'aigua, si us plau.

La Laura va contestar:

- Doncs anem a buscar una fulla.

Després de buscar-la van anar cap al mar. Es van pujar

a la fulla i van decidir començar el viatge. Pel camí es van trobar amb una tortuga i un peix i es van fer amics. La tortuga es deia Estrella i el peix Clar. Van fer molts dies de viatge i un dia assolat es van adonar que havien arribat. Però de sobte van veure una ombra gegant. Eren les altres orenetes!

La Txiqui va dir:

- Ah no! Hem arribat tard! Ja estan marxant cap a casa!

I el Xavi va contestar:

- No passa res! Tornem a casa i ja està.

I quan van arribar la Txiqui va dir:

- Tens raó, hem pogut fer amics i ens ho hem passat molt bé. Aleshores van tornar a casa i la Txiqui deshi va explicar a tots i totes la seva aventura.

F

La nova gossera

En un poble molt bonic vivia una colla d'amigues: l'Estefani, la Tifani, la Noa i l'Àrea. Un dia, durant les vacances d'estiu, van veure que la gossera municipal es venia i van decidir comprar-la.

Aleshores, van buscar els diners i van comprar la gossera.

La Tifani s'encarregava de netejar i cuidar els gossos, però a vegades se li escapaven i havia d'anar a buscar-los.

La Tifani, juntament amb la Noa, s'encarregava d'aconseguir clients per visitar la gossera.

Finalment, l'Àrea ensenyava la gossera i intentava començar als clients perquè adoptessin els gossos.

Van entrar molts clients, tothom es

gedora amb un o dos gossos i així, van aconseguir salvar la gossera. Conte contat, conte acabat.

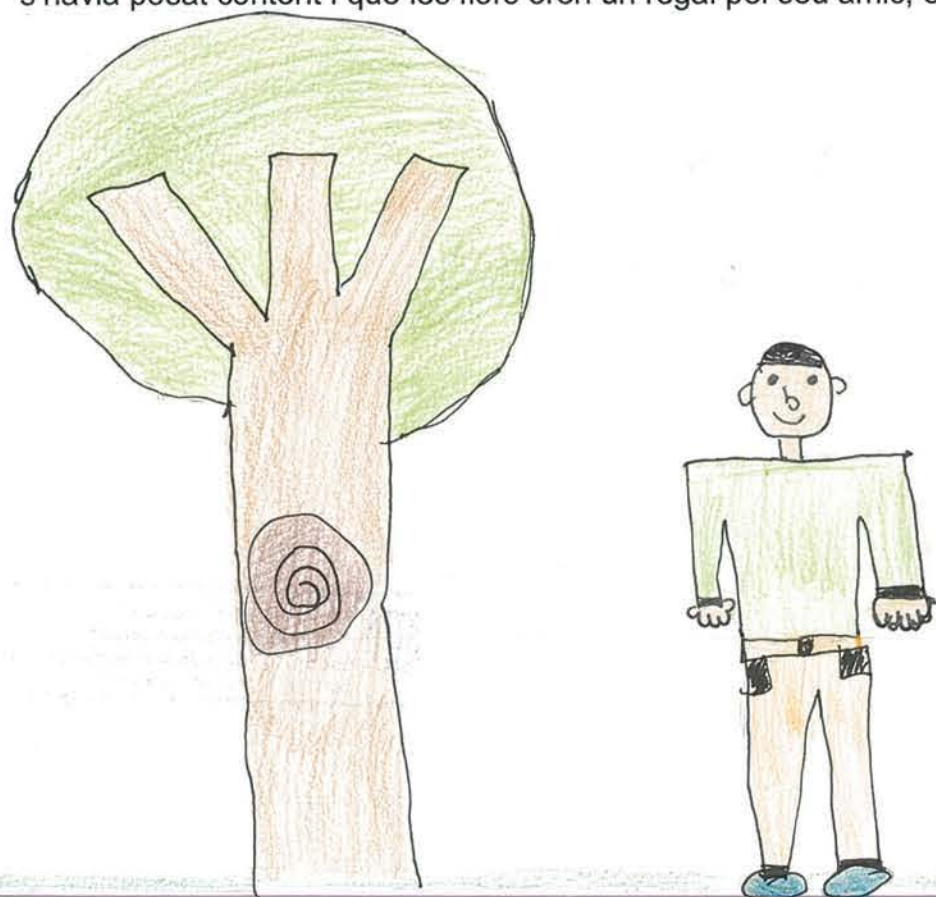

L'ARBRE I EL NEN

Hi havia una vegada un nen que caminava pel bosc. De tots els arbres que havia va veure un molt vell que tenia més de cent anys i que s'estava assecant. El nen es va preocupar i va anar a casa seva a buscar aigua per regar l'arbre.

Es va quedar al bosc fins que es va fer de nit i quan va tornar a casa seva la seva mare li va renyar perquè era molt tard i li va preguntar què li havia passat. El nen li va dir que havia donat una volta pel bosc i que va veure un arbre molt antic que tenia el tronc una mica sec i que el va regar. La mare amb el nen van anar al bosc per veure on estava l'arbre i es va posar contenta perquè el seu fill cuidava d'un arbre. Des d'aquell dia anaven junts i el regaven.

Finalment l'arbre no es va assecar i li van sortir fulles i flors molt boniques. Semblava que s'havia posat content i que les flors eren un regal pel seu amic, el nen.

EL SOMNI DE L'ELEFANT BARRUFET

Aquesta historia tracta dels somnis. Però no dels somnis que podem tenir a la nit, sinó dels somnis que amb molt esforç i lluitant podràs aconseguir.

Hi havia una vegada a la Selva Tropical una parella d'elefants: el Fermí i la Florinda que s'estimaven molt i molt. Un bon dia la Florinda li va dir al Fermí que estava embarassada i tan ells, com la resta d'animals es van posar molt contents. Nou mesos després, ui no, perdó! perdó! Que la Florinda era una elefanta! 22 mesos després va néixer el nou membre de la família. Els seus pares el van posar el nom de Barrufet, encara que fos tan gran com un camió. Va anar creixent i era molt entremaliat, curiós i tothom l'estimava.

Un matí, en una de les seves excursions va trobar al mig de la selva una gran caixa de cartró, que els d'Amazon s'havien equivocat i en comptes de a Port de la Selva, l'havien portat a la selva directament. La va obrir i hi havia una gran televisió. Va començar a veure un munt de programes, però el que més li va agradar va ser el de les olimpíades d'hivern i, sobretot, el patinatge sobre gel. En aquell moment va decidir que seria l'esport que practicaria, però hi havia un petit inconvenient, el dia que més fred feia a la selva hi havia 40 graus. Però el Barrufet no es va rendir i va decidir que la falta de gel no seria cap problema. Va agafar dues canyes de bambú, se les va lligar als peus i va començar a practicar en els immensos prats d'herba. Practicava de sol a sol, no l'importava si feia molta calor o plovia.

Van passar els anys i el Barrufet continuava practicant, però els seus amics van veure que començava a estar trist perquè encara que practicava i practicava pensava que els seus somnis de fer-se patinador professional no es faria realitat. Els seus amics van prendre una decisió: ajudarien al

AUTOR/A Martina Bella Martín

NIVELL 4t

Barrufet. Entre tots van recol·lectar tota la fruita que van poder i la van vendre al mercat. Amb els diners que van guanyar van comprar un bitllet d'avió per anar a Canadà i uns patins talla 58 per regalar al Barrufet.

Mentre volava el Barrufet no s'ho creia estava molt content. Quan va arribar a Canadà va anar directament a la pista de gel. Quan va posar el peu a al pista va veure que rellescava molt, gairebé cau de cul, però gràcies a la pràctica de tants anys i el dur entrenament en 2 hores era el més ràpid de tota la pista. Uns entrenadors, van quedar-se bocabadats i van decidir que l'entrenarien. Tantes eren les ganes que tenia el Barrufet, tan es va esforçar que en només 4 anys es va convertir en el primer elefant que va anar a les olimpíades. Tots els seus amics es van posar molt contents en veure que el somni del Barrufet s'havia fet realitat. I recorda: quan lluites per un cosa l'aconseguiràs!

AUTOR/A ADRIANA PASCUAL GUTIÉRREZ

NIVELL 4^a A

EL FOLLET

Hi havia una vegada un follet molt petit, era de pell blanca, cabell castany i tenia uns ulls grans, es deia Xavier. No era el millor de tots, però tampoc el pitjor. Li agradaven les pel·lícules d'aventures i fer-les, encara que no feia moltes. Sort que no el podem veure perquè tots el buscaríem i també a tot el seu poble, inclòs la seva família el més important que té ell i tenim nosaltres.

Un dia la seva mare li va dir amb una veu fina i molt dolça:

- Pots anar una mica al bosc, però amb una condició, has d'agafar la teva llanterna i encendre-la cada dues hores i que il·lumini cap a dalt, per saber que tot va bé i segueixes viu.

Llavors ell va anar al bosc tranquil i sobretot molt alegre amb la seva motxilla. Van passar dues hores i en Xavier va agafar la motxilla i la va obrir i va buscar la llanterna i per fi la va trobar, la va encendre i de sobte va aparèixer una bruixa i li va dir:

- Em dones a la teva família o et convertiré en cuc.

En Xavier tot convençut va dir:

- Doncs em converteixes en cuc.

En Xavier convertit en cuc es va quedar sol al bosc i va veure una planta amb una fulla que no era del color de les altres, era d'or ! Ell tan ràpid com va poder va anar cap a la fulla, perquè tenia molta gana i quan la va mossegar va aparèixer una fada que va dir:

- Pots demanar tres desitjos.

I el que va desitjar en Xavier va ser:

- Primer desig: Que tot el seu poble estigues bé.

AUTOR/A _____

NIVELL _____

- Segon desig: Que quan tornes (si tornava) la seva mare li donés una forta abraçada.
- Tercer desig: Que no destrueixin el poble i que no el trobin els humans.

Després de demanar els desitjos, en Xavier no estava content, es veia plorós i la fada ho va entendre, havia demanat pel seu poble, però ell seguia amb el cos de cuc. La fada va fer màgia i li va tornar el seu cos i després el va transportar fins a casa.

En Xavier està al seu poble jugant i estudiant, va redactar la seva història i li van posar un deu de nota.

AUTOR/A Marc Garcia

NIVELL 4t d'Educació Primària

LA MONEDA DE ZERO EUROS

Temps era temps, quan els ocells tenien dents, hi havia una moneda de zero euros. Ella era única en el món, però ignorant això, les seves companyes del moneder es reien d'ella per el seu insignificant valor.

Un dia, la mare, la propietària del moneder, estava cansada de tant guirigall al seu moneder i per això a l'hora de dinar va anar a un restaurant i va pagar amb la moneda de zero euros. La moneda es va sentir bé de deixar enrere les seves companyes però aquest sentiment va durar poc... Només entrar a la caixa registradora va ser el mateix. Totes les altres monedes s'en reien d'ella. Un dia tocava repartir el que havien guanyat al restaurant i va anar a parar a un altre moneder.

Tot i canviar de propietari va ser el mateix. El nou propietari també es va afartar però aquest cop s'ho va gastar en un supermercat i allà, a la caixa registradora, separaven les monedes segons el seu valor i va anar a parar amb moltes més monedes de zero euros. Només rebre-la es van posar molt contentes i van exclamar amb alegria totes a l'hora:
-Benvinguda a la teva nova família de monedes.

AUTOR/A Sara Casado Rodríguez

NIVELL 4t Primària

L'ARBRE DELS CARAMELS

Hi havia una vegada un nen i una nena que sempre anaven al bosc a jugar. El nen es deia Quique i la nena es deia Silvia i eren millors amics.

Una vegada van veure un arbre especial ja que en compte de fulletes tenia caramels però aquest arbre era molt petit. La Silvia va agafar un caramel i el Quique va agafar un altre i quan els van provar van dir a la vegada:

- "Mmm, què bo!"

L'arbre va respondre:

- "Me n'alegro que us agradi!"

La Silvia i el Quique es van quedar amb la boca oberta. L'arbre podia parlar! El Quique i la Silvia van estar xerrant una estona amb ell i l'arbre els va comentar que tenia por dels llenyataires perquè si el tallaven moriria. Llavors el Quique va tenir una idea. Com que l'arbre era tan petit el van agafar de les arrels i el van posar a un altre lloc per a que els llenyataires no el trobessin.

Després l'arbre els va demanar una mica de sucre ja que els arbres de caramels com ell menjaven sucre. La Silvia i el Quique van anar a per sucre i quan li van donar una mica l'arbre va créixer molt i tenia moltíssims caramels. El Quique i la Silvia li van preguntar si podien convidar als seus amics i l'arbre va dir que sí. Quan van venir els seus amics, van jugar molt fins que es va fer de nit i van marxar a casa.

El dia següent van anar tots a jugar amb l'arbre i van veure una cosa estranya al lloc. Era un llenyataire que el volia tallar! La Silvia va tenir una genial idea, lligar-se al arbre perquè quan vingués aquest llenyataire dolentot no pogués tallar-lo. Quan va arribar i va veure tots els nens i nenes lligats, el llenyataire va marxar i els va deixar tranquils, tots junts jugant i gaudint dels caramels!

FI

AUTOR/A Emma Pérez De Gracia

NIVELL 5è.

EL MIRACLE

No sempre tot surt bé. Recordo la història d'una nena que va néixer amb una malaltia que en aquell moment semblava incurable. La nena que es deia Anna va patir la malaltia quan només tenia set mesos, tenia problemes per respirar, no podia caminar ni tampoc parlar.

A l'hospital on la tractaven hi havia un equip de metges que investigaven aquest problema i d'altres, dedicaven temps i esforç per trobar solucions als problemes dels seus pacients. En una de les estades a l'hospital els metges van informar a la família de l'Anna que la malaltia anava a pitjor i que si no es trobava remei la vida de l'Anna corria perill.

Quan la nena es va trobar millor els metges la van enviar a casa amb la seva família però tots eren conscients de la gravetat de la seva filla. Una nit mentre sopaven l'Anna va tenir un problema amb el menjar, no podia engolir, s'ofegava. Ràpidament els pares van tornar a l'hospital i li van haver de fer una intervenció per poder salvar aquest problema. Es va haver de quedar hospitalitzada durant dues setmanes.

Mentrestant metges, biòlegs i científics continuaven investigant. El temps va anar passant i l'Anna entrava i sortia continuament de l'hospital, però cada vegada estava pitjor, al final ja no sortia de casa, la mare es va haver de deixar de treballar perquè la nena necessitava vigilància i atenció contínua. El seu pare va haver de buscar un altre treball per poder pagar totes les despeses.

Quan la cosa pintava bastant malament van rebre una trucada de l'hospital. L'Emma, la cap dels investigadors, volia fer-li unes proves amb uns nous medicaments que estaven elaborant. L'Emma els va comentar que encara no tenien la cura però que estaven avançant molt, calia que l'Anna es quedés ingressada un parell de mesos per aplicar-li el nou tractament. L'espera va ser llarga i anguniosa però el nou tractament va donar resultat i a poc a poc l'Anna va anar recuperant la mobilitat, cada cop es trobava millor, només faltava fer una última intervenció per aconseguir els resultats que tots esperaven.

Va passar el temps i gràcies a tot el que els metges havien descobert l'Anna va acabar curada del tot, els pares estaven molt satisfets i per fi van poder somriure al veure a la seva filla curada.

Però no tots tenen tanta sort, l'Anna es va salvar gràcies a la ciència, per això és important valorar la feina de tots aquests metges que cada dia treballen per aconseguir curar les malalties que semblen incurables.

UNA PRINCESA DIFERENT

Hi havia una vegada, fa molts i molts anys, una noia que es deia Leia. Ella era una noia alta i pèl-roja de 10 anys que sempre estava somrient. Sempre era agradable amb tothom, conegut o desconegut. Vivia en un petit poble anomenat Talaser amb la seva mare, l'Aurora. La seva mare era pastissera. La Leia l'ajudava cada dia a la pastisseria: es llevava a les quatre de la matinada, ficava al forn les pastes, cobrava als clients ... Fins el dia en què tot va canviar. Aquell dimarts va començar com un dimarts qualsevol, però a la tarda va venir el rei Òscar a demanar un pastís i, com que no tenia reina, l'Aurora i l'Òscar es van enamorar. Però no tot eren coses bones, una mudança és bastant dura si el lloc on viuràs és una mica lluny d'on vivies abans perquè deixes la teva vida allà, les teves amigues, el teu barri, la teva feina... Al cap d'una setmana ja formaven part de la família reial i el rei anava a preparar un ball en el seu honor!!

Però ella, només sabia ballar hip-hop i el seu germanastre, l'Eric, va intentar ensenyar-li a ballar un vals i no va funcionar: el trepitjava, queia, ensopegava...

Van provar de portar-la a classes de dansa i tampoc va funcionar. El primer dia va caure a sobre el mestre i la van fer fora. No trobaven cap mena de solució, i el ball era l'endemà al matí!!

L'endemà estava massa ocupada per practicar el ball, però va tenir una idea que salvaria la seva reputació com a princesa. Va anar a parlar amb la banda i li va demanar que canviessin la cançó que ballava amb el seu pare, per una amb més ritme.

Ja era l'hora del ball i el seu germanastre estava molt preocupat per ella. La Leia va aparèixer a la gran sala de balls amb un vestit llarg de color rosa pàl·lid amb diamants daurats i un barret a conjunt amb el vestit. Els músics van tocar la cançó que els hi va demanar la Leia, es va treure el vestit i es va transformar en una noia amb texans, bambes i dessuadora negra. Sota el barret, portava una cua ben llarga que li arribava al mig de l'esquena.

Quan va començar a ballar hip-hop, es va fer el silenci a la sala, però després tothom va començar a imitar-la. El seu pare va quedar bocabadat amb l'agilitat de la seva filla, i tots els invitats, s'ho van passar d'allò més bé amb aquell ball tan curiós.

EL MEU TRASTO

Una fosca nit d'estiu estàvem al càmping i de cop i volta les meves amigues van venir corrents, corrents a dir-me:

-Elsa, Elsa!! Mira, vine, hi ha una caixa!

Jo estranyada els hi vaig preguntar:

-Però què hi ha a la caixa??

Noem van respondre, però em van agafar del braç i em van portar fins a la caixa. La meua mare em seguia tota preocupada.

Quan vaig mirar a la caixa, quasi em dona un atac. Eren, EREN....GATETS

-Oi mare que em puc quedar un ? Si us plau!!!

-No. Ja en tens un. Esperem a veure si algú se'ls emporta.

Jo enfadada li vaig dir al meu germà.

-Saps què?. Les meves amigues m'han ensenyat una caixa amb dos gatets ben petitons i la mare no vol que ens quedem un!!.

Ell va fer cara d'entremaliat i va respondre:

-Ja sé!! Esperem fins que el pare vingui, anem a veure el pare que està jugant i així passarem per davant de la caixa i, llavors...

No li va donar temps d'explicar-me tot el pla, el pare arribava i havíem d'anar a veure'l.

Quan ens vam apropar a la caixa vam veure que només quedava un gatet.

Llavors, tots dos a la vegada, com si haguéssim assajat, vam dir:

- Mare!! Ens ho hem de quedar, si no es morirà.

Tant vam insistir que al final la mare va cedir.

-D'acord- va dir. Però m'heu d'ajudar eh?

AUTOR/A Elra Senés Cabells

NIVELL 5è

-Síííí!- Vam dir tots dos.

Quan estàvem a casa vam començar a pensar un nom:

-Bruce!, com Batman.

-No. Bosco.

-Millor.... eh! On vas gatet. Ets un trasto- vaig dir.

-Es dirà trasto- vam dir tots alhora- Ja estava decidit.

Quan el vam recollir tenia una setmana . En Trasto ja té set mesos. I cada dia ens recorda perquè li vam posar aquest nom.

AUTOR/A Zaira Chaparro Chamón

NIVELL 5è A

LA SABATA QUE NINGÚ COMPRAVA

Hi havia una vegada una sabata rosa i lila. Estava a la prestatgeria d'una sabateria envoltada d'altres sabates grogues, verdes, blaves i negres.

Ningú la volia perquè era molt cridanera. Totes les nenes se la provaven , però a cap li agradava. Sempre compraven una altra, mai a ella. Per la nit, quan era l'hora de tancar, es deia a ella mateixa:

- Pobre de mi, pobre de mi, ningú em comprarà mai.

Un dia la venedora a l'obrir la tenda va escoltar a la sabata dient:

- Comença un altre dia sense que ningú em compri.

Llavors la venedora li va preguntar:

- Que et passa sabata?

- Que ningú em compra, sempre s'emporten una altra – va contestar la sabata.

La venedora li va dir:

- No passa res. Ja arribarà el dia que et comprin a tu i a la teva parella.

I la sabata va dir:

- Hi ha una sabata igual que jo i no m'ho havia dit ningú!

- Clar que hi ha una altra sabata igual que tu, totes saben que tenen una parella

Igual – va dir la venedora.

- Doncs treu-la immediatament - va dir la sabata.

La venedora va treure la sabata i just en aquell moment va entrar una nena. La nena li va dir a la mare:

- Mare, mare, vull aquestes sabates!

- D'acord, vinga prova-te-les – va dir la mare.

AUTOR/A _____

NIVELL _____

La nena se les va provar i se les va comprar. La nena va marxar contenta de la botiga i la sabata també perquè per fi la van comprar.

AUTOR/A Noa Lucero Andrés.

NIVELL 5èA.

EL NEN QUE LI AGRADAVA EL ROSA

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan i li agradava molt el rosa.

Un dia , en Joan li va dir a els seus pares que li agradava el color rosa. La mare ho va acceptar, però el pare no. En Joan es va enfadar amb el seu pare perquè cadascú és com és i no podia fer o ser el que els altres volguessin.

En Joan, li va explicar a l'Eric i a l'Iker, que eren els seus millors amics, que li agradava el color rosa. L'Izan, en Marc i l'Ismael, que eren molt tataners, es van assabentar i li van dir a tota la classe. Al dia següent, tots els companys i companyes es burlaven d'ell i, l'Izan, en Marc i l'Ismael se sentien malament, i li van demanar disculpes.

Tots sis es van disculpar i van anar a casa d'en Joan a fer un cartell contra els nens que deien que el rosa és de nenes. Un dia després, van arribar a l'escola els sis amb la samarreta rosa, li van ensenyar aquell cartell a la senyoreta i, la senyoreta, va felicitar els sis i tots els companys van ser amics.

UN VIATGE AL CENTRE DE LES...

TERRES MAIES

Com cada dimecres, toca socials. Per molts un aburriment. Però avui cal parlar dels maies i les civilitzacions Precolombines que habitaven a Amèrica abans de que Colom arribés.

Segons el mestre havíem d'haver portat informació sobre l'Imperi Maia, però cap de nosaltres es va encarregar de fer els deures sorpresa que va posar aquell matí.

Aleshores ens ha fet la xerradeta de sempre. La veritat és que sempre he pensat que el professor era com una mena de bruixot. I he acertat: Abans de que acabés el seu discurs improvisat, ens ha fet el seu somriure malici i ha tret un pal de fusta dels seus pantalons tot dient:

- Tranquils nois. Com que no us vaig encomenar els deures per avui, anirem tots junts a buscar informació a l'any 1.000 a.C. fins l'any 900 d.C.

A tots se'ns ha quedat una cara de ximplets que era per no parar de riure durant tota la tarda. Tots vam pensar que estava sonat, però abans de comentar-ho entre els companys de la taula, vam aperèixer en un terreny de grans selves tropicals amb abruptes serralades pels cantons i alguna que altra plana. La majoria d'edificis eren centres religiosos, amb tot de temples i palaus on vivien els sacerdots i les classes dirigents. La resta de la gent vivia a les afores de la ciutat, en petits poblats. Les cases eren molt senzilles fetes amb elements de la naturalesa.

No hem pensat en les provisions que havíem de portar si teníem gana o sed, aleshores el mestre ens ha dut a un mercat maia on venien fruita i verdures, peix i carn... L'Arnau, que portava quatre monedetes a la butxaca, les ha agafat i li ha ensenyat a un mercader que

venia fruita. Han sigut uns minuts aterroritzants. Una sèrie de "soldats" ens han envoltat amb les seves armes punxegudes i ens han dut a un poblat residit per una tribu. El cap del grup ha entès el que havia passat, ell també havia estat en una societat on es pagava amb monedes, però aquí, es paga amb cacau. No sabien què era aquell artefacte, i es pensaven que era com un insult... Tots hem sospirat per l'ensurt. Pensàvem que se'ns menjarien amb les cols! El dirigent ens ha explicat no sé què d'un joc amb pilota molt semblant al bàsquet, ja que les normes eren pràcticament iguals. Ens ha portat al terreny de joc on ens hem assegut a uns seients privilegiats.

El partit durava 1.000 pedres llançades (manera de contar el temps pels maies). Però al finalitzar la primera part del partit/entrenament, els jugadors de bàsquet de la nostra classe hem volgut fer uns canvis que millorarien el joc creat pels maies. El cap de la tribu ens ha ensenyat de tot el material que disponíem per fer les nostres creacions, i tota la classe hem agafat palla i uns pals de fusta. Amb l'herba hem fet una espècie de diana, i amb els pals de fusta el suport que fa que s'aguantí dreta. La cistella era diferent a la nostra, però als jugadors maies els hi ha encantat la nova idea. El líder ens ha convidat a la celebració dels jocs per celebrar el nostre nou disseny.

Era de nit, i la gent ballava al voltant de la foguera cantant i celebrant la festa. Jo, de tanta son que tenia, vaig caure rendida.

- Bé, ja podeu anar al pati.- vaig escoltar.

Vaig obrir els ulls i vaig mirar a la pista de bàsquet de l'escola: les cistelles eren diferents a les que recordava tenir abans!

Haurà influït el nostre canvi en el camp del bàsquetbol? Ha sigut un somni o realment tots els alumnes hem viatjat al temps?

Surto de l'aula, i el mestre em pica l'ullet.

L'ESCOLA FANTÀSTICA

Hola! Em dic Laia, i us explicaré la meua estança a l'escola "Superpower", o així l'anomeno jo. L'anomeno així perquè és literalment fantàstica!

Es diu "Clasca"; jo crec que per dissimular, perquè es una passada!

Tot va començar un 10 de setembre de 2015. La meua família i jo buscàvem un nou col·legi per a mi. Quan, de sobte, vam veure un cartell on posava el següent: "Benvinguts a l'escola Clasca" i també posava: "ho passareu fantàsticament bé aquí"

La meua mare sobresaltada va dir:

-Oh! Mira Laia! Vols que t'apuntem aquí?

- Em sembla bé!- va dir el meu pare bocabadat.

- Doncs bé! Apa, apunteu-me!- vaig dir jo tota decidida.

I així ho van fer, em van apuntar.

El dia 12 de setembre, o sigui, el primer dia d'escola, jo estava molt nerviosa. No volia que jo semblés la típica noia nova que no cau bé ni a un mico! Per això estava "hipermeganerviosa".

A les 09:00h entràvem, i quan vaig entrar a classe tothom estava somrient, com si estiguessin veient una obra de teatre.

Menys una noia, la Maryse. La típica "pija", sabeu? No tenia moltes amigues, tres en concret. I és que es burlava de tothom, sempre que li venia de gust...

La resta me la van descriure com una noia egoista, molt "pija" i immensament creguda.

Des del primer dia de classe va ser la meua enemiga.

Al llarg del dia, vaig fer molts amics, tothom em deia: "Hola tu, ets la nena nova?, ets molt bonica, encantada, jo em dic..." etc. Coses d'aquest estil.

Dia rere dia, em semblava que els meus companys canviaven. Vaig adonar-me de que els alumnes tan amables, bonics, i generosos tenien... SUPERPODERS!!! Alguns tenien superforça (músculs al màxim), ulls làsers (mirada penetrant) i el meu preferit: poder volar (ales boniques).

No sabia què fer, per què.. què anava a fer jo en una escola privilegiada?

No vaig dir res als pares, perquè volia saber més de tot això.

Un dia "normal" com tots, la mestra va dir que, a Educació Física, fariem una prova per anar a l'institut. Ara sí, era una prova de superpoders! Vaig quedar-me petrificada. Durant tota la resta de la setmana vaig fingir que estava malalta. No va funcionar, però ho vaig intentar...

Era el moment, tocava fer la prova. Vaig fer de TOT per intentar quedar-me a caseta, però, de nou, no va funcionar. "Tranquil·la, pots fer alguna cosa, segur que se t'acudeix alguna cosa, tranquil·la Laia!!", això em repetia a mi mateixa, per intentar no preocupar-me tant.

Va sortir l'Adriana, una amiga meua molt amable. El seu poder era una bossa que tenia moltes coses a dins, les que ella li demanava. Va relliscar, ja que el terra estava

acabat de fregat. Jo abans de que caigués la vaig intentar agafar, però només vaig aconseguir agafar-la una miqueta pel braç. Ella em va donar les gràcies i em va fer una abraçada. Jo la vaig mirar i vaig anar-me'n a la fila.

Després va sortir l'Emma, el seu poder era el "supersalt", i li van posar un llit elàstic i una corda molt alta. Ella va ensopegar i va quedar embolicada amb la corda. Jo, corrents, vaig anar a rescatar-la. La cama se li va quedar enganxada, molt, molt enganxada!!!! Van venir els metges de la infermeria i van emportar-se-la amb la corda lligada a la cama.

Fins que...

- La següent és...- va començar a dir la mestra d'Educació Física- la Laia Benítez García, UN APLAUDIMENT!!!

"D'acord, jo puc!", vaig dir-me jo. Vaig anar cap al centre del gimnàs, i vaig quedar-me mirant els meus companys cada vegada menys confiada.

- Laia, quin és el teu poder?- va dir-me la senyoreta.
- J-j-jo e-e-el meu superpo-o-der-r és...- vaig començar a suar, el cor em batejava cada vegada més ràpid.

Però de sobte...

- Doncs, quin és?- va dir la mestra preocupada.
- El cas es que jo no tinc cap superpoder!- vaig dir.

Just llavors vaig sentir a la Maryse que deia "Jo ja ho sabia!", però jo volia explicar la meua veritat i vaig continuar...

- Quan vaig apuntar-me a aquesta escola no em pensava que fos una escola de futurs superherois... Va ser després, fa poc, que vaig adonar-me de que tots teniu superpoders. Ahir, quan la mestra va dir això de la prova vaig dir "Oh!, Déu meu!..- vaig confessar...
- Però Laia, per què no ens has dit res?- va preguntar-me la mestra.
- No volia que m'expulséssiu. Aquesta escola és fantàstica, i no volia deixar-la... A més, aquí he fet molts més amics en un dia que en un any en d'altres escoles!- vaig dir jo.
- Doncs... NOSALTRES CONSIDEREM QUE TENS EL PODER DE L'AMISTAT!!! -digués la professora recolzada per la resta de companys.
- Per què?- vaig preguntar jo- De veritat?
- Tu has ajudat a tothom que ha caigut o ha relliscat!!! -va dir la meua amiga Adriana.
- Que bé!!!- vaig dir jo molt emocionada.

I va ser aleshores quan em van donar el premi al millor superpoder de tota la classe.

Ara vaig a l'institut, i em va molt bé. Sí, es un institut de superpoders!!! I jo en tinc un, el que m'agrada més: el d'ajudar i el de l'amistat.

I AQUÍ ACABA LA MEUA HISTORIETA. ESPERO QUE HAGUEU GAUDIT, PERQUÈ SI MÉS NO TÉ EL SEU ESPERIT!!!

AUTOR/A Lrene Quilez Mateu

NIVELL 6^eA

Les aparences

Aquesta història no és la típica història de princeses i fades. Aquesta història va sobre la meua vida, les coses que m'han fet reflexionar i canviar.

Hola, sóc la Jane, tinc dotze anys i visc en una petita casa a Ottawa. Sóc la petita de 3 germans i l'única noia. La meua família no és una família normal i corrent, tinc dos pares genials i una mare que em va fecundar.

Els primers anys d'escola la gent em mirava raro, i quan els convidava a casa, mai volien venir. Jo no ho entenia, perquè és el mateix tenir dos pares, que una mare i un pare!! Testimen igual!!

Quan vaig començar tercer de primària ja es van anar acostumant a la meua família. Van començar a venir les meues amigues a casa. Recordo com si fos ahir quan la sky (la meua millor amiga) es va quedar a casa a dormir. Recordo la cara de sorpresa, quan no va trobar diferència de la seua família a la meua. I ara que vaig a 6e de primària sempre volen venir a casa. Jo penso que he tingut molta sort amb la família que m'ha tocat, perquè sempre estem junts i ens estimem... jo crec que fins i tot massa!

AUTOR/A Lrene Quilez Mateu

NIVELL 6^eA

No podem jutgar algú per l'aparença, perquè pot ser que la persona que sembla més dolenta, pot arribar a ser genial. No jutgis a ningú si no la coneixes 100%.

EL LLIBRE DELS DESITJOS

Tot va començar un dia d'estiu, jo hi era a casa, estirada al sofà, fins que la meua mare em va dir que anés a la biblioteca i que lleguís una estona, a mi em feia molta mandra però finalment vaig haver d'anar. La biblioteca del meu poble té com a mínim 100 anys d'antiquitat és molt gran i té molts llibres però tots són vells. Vaig anar a la sala del final del tot, tenia una xemeneia molt gran i 28 prestatgeries. Quan anava a agafar un llibre vaig adonar-me que havia un llibre molt gros i molt vell dins de la xemeneia. Em vaig apropar a la xemeneia, vaig agafar el llibre, amb molta cura vaig treure-li la pols i vaig poder veure que posava:

EL LLIBRE DELS DESITJOS.

Seguidament vaig obrir el llibre i vaig veure pàgines amb noms de persones i desitjos escrits. Quan vaig passar unes quantes pàgines vaig adonar-me que el llibre tenia pàgines en blanc i vaig pensar en escriure el meu desig. El meu desig va ser que tot fos de xocolata. En el moment que ho vaig escriure el sol va marxar per un moment i va deixar a tot el planeta sense llum. Però quan el sol va tornar a sortir tot era de xocolata, els mobles, les cases, els estris de cuina... Quan em vaig adonar que tot era de xocolata em vaig començar a menjar els llibres, les taules i fins i tot les prestatgeries. Quan vaig arribar a casa em vaig adonar que els meus pares no els semblava res

estrany, ni als meus pares, ni a la resta del món.

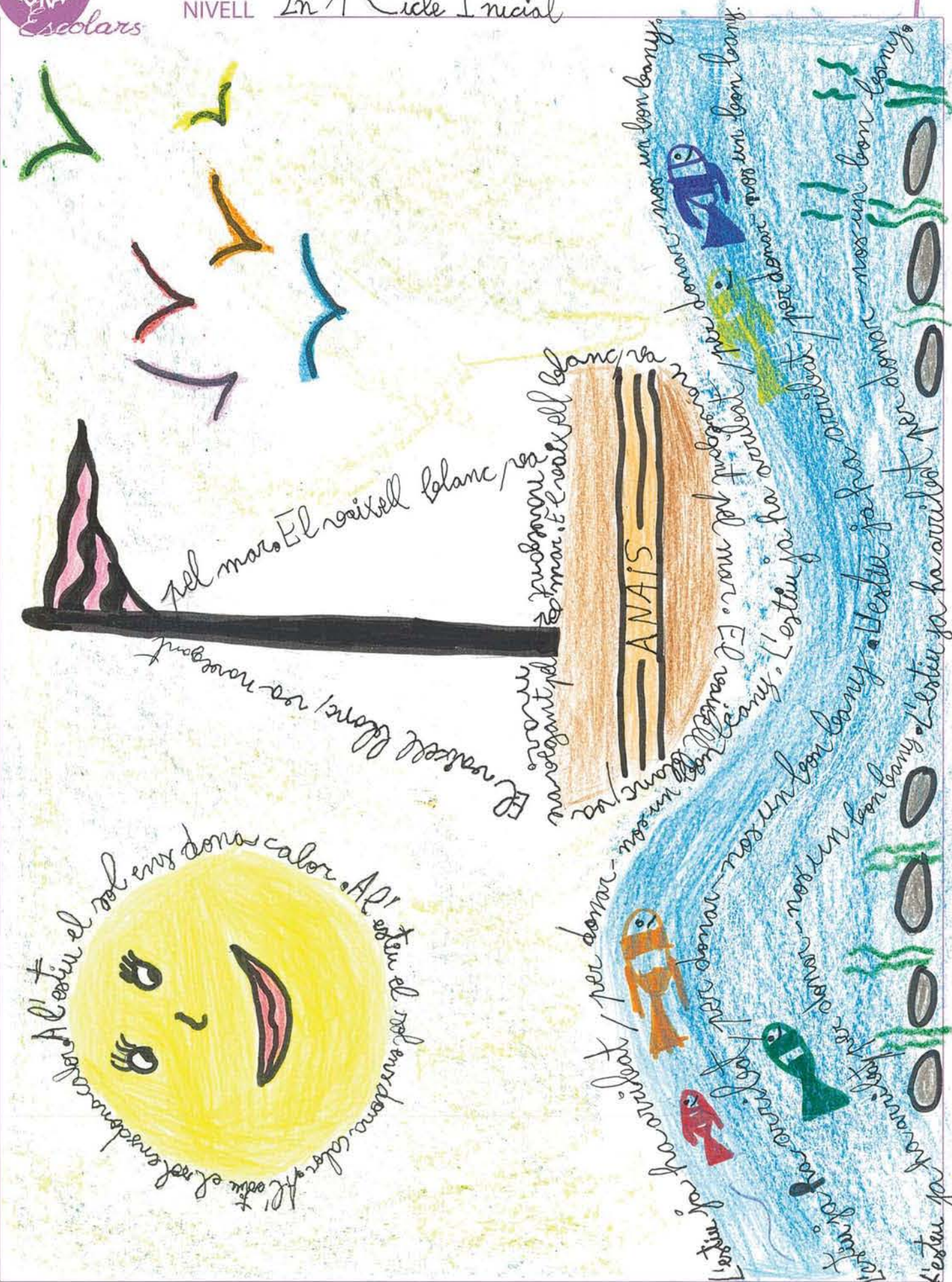
Quan vaig veure el telediari em vaig espantar molt!

- Avui ha fet molta calor i 15 ciutats més s'han tornat a desfer.

Lavors, després d'aquella notícia ja no em semblava tan bo el meu desig. Finalment vaig decidir anar a la biblioteca i esborrar el meu desig perquè tot deixés de ser xocolata. Quan vaig arribar a la biblioteca vaig buscar el llibre dels desitjos però no estava. M'hi vaig adonar que m'ho havia menjat! En aquell moment vaig mirar al sostre i vaig veure que la biblioteca s'estava fonent! Vaig intentar sortir el més ràpid possible però no ho vaig aconseguir. Em vaig despertar a l'hospital i em vaig adonar que tot havia tornat a la normalitat. Vaig explicar tot als meus pares malgrat que ells no em creien; jo sabia el que havia passat perquè em feia mal la panxa de haver menjat tanta xocolata.

POESIA VISUAL

"L'estiu"		
Aina Baoladeras Camota	2n de Primària	Escola Rafael Casanovas
"Viatjar"		
Noah Blanco Villar	2n de Primària	Escola Benviure
"El taxi" Exaequo		
Elena Cotonat Espínola	2n de Primària	Escola Barrufet
"Tinc molta gana" Exaequo		
Iker Sánchez Bravo	2n de Primària	Escola Massallera
"El mico" Exaequo		
Yassir El Attar	3r de Primària	Escola Casablanca
"Foto" Exaequo		
Alba Pérez Miralles	3r de Primària	Escola Marianao
"Dissenyar"		
Ariadna Borge Leiva	3r de Primària	Escola Barrufet
"Dinosaures" Exaequo		
Adrian Sepúlveda Ferreira	3r de Primària	Escola Massallera
"L'ira" Exaequo		
Paula González	3r de Primària	Escola Vicente Ferrer
"El cargol"		
Cristian Casado Carrasco	4t de Primària	Escola Casablanca
"El gat" Exaequo		
Paula Andrea Chocata Flores	4t de Primària	Escola Marianao
"Obre els ulls" Exaequo		
Hector Hidalgo Álvarez	4t de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"La flor"		
Iker Aza Rodríguez	4t de Primària	Escola Santo Tomas
"Sense idees"		
Sara Crespo Bone	5è de Primària	Escola Vicente Ferrer
"L'amistat" Exaequo		
Judith González Martínez	5è de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"Piano" Exaequo		
Judit del Pino Alfaro	5è de Primària	Escola Benviure
"Les meves històries" Exaequo		
Nerea Ortega	5è de Primària	Escola Amat Verdú
"El vent" Exaequo		
Laura Mariño Quesada	5è de Primària	Escola Massallera
"París"		
Maria Andrea Dinu	6è de Primària	Escola Amat Verdú
"Refugiats"		
Iker López Barrero	6è de Primària	Escola Antoni Gaudi
"El gat negre de la teulada"		
Enya Prieto Carrasco	6è de Primària	Escola Josep M. Ciurana

AUTOR/A Aina Boladeras Corneta
NIVELL 2n 4 Cicle Inicial

L'estiu ja ha arribat,
per donar-nos un bon bany.
El vaixell blanc
va navegant pel mar.
A l'estiu el sol
ens dona calor.

AUTOR/A Noah Blanco Villar
NIVELL Segon

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
Escola Beniviu
<http://www.ceipbeniviu.cat>
Sant Boi de Llobregat

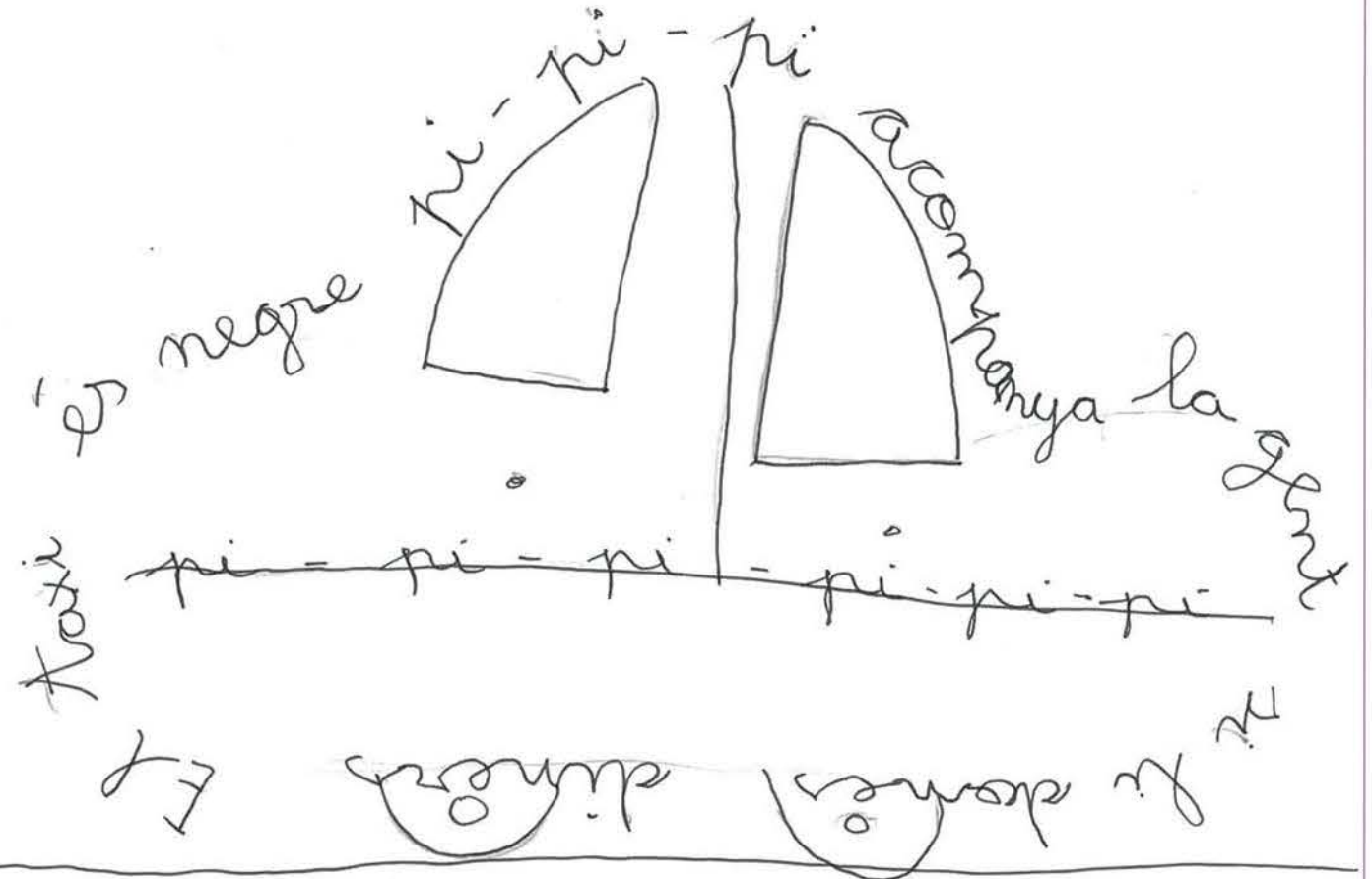

Viatjar

m'ho passo genial.

és interessant i molt apassionant. A la
muntanya o la
platja, en hotel o de campings
viatjar perquè és emocionant, també
és molt divertit, ja
deixes a casa i hi ets amic. Viatjar
és interessant i molt apassionant. A la
muntanya o la
platja, en hotel o de campings
viatjar perquè és emocionant, també
és molt divertit, ja
deixes a casa i hi ets amic. Viatjar

El taxi

El taxi

és negre

pi - pi - pi

fa el taxi.

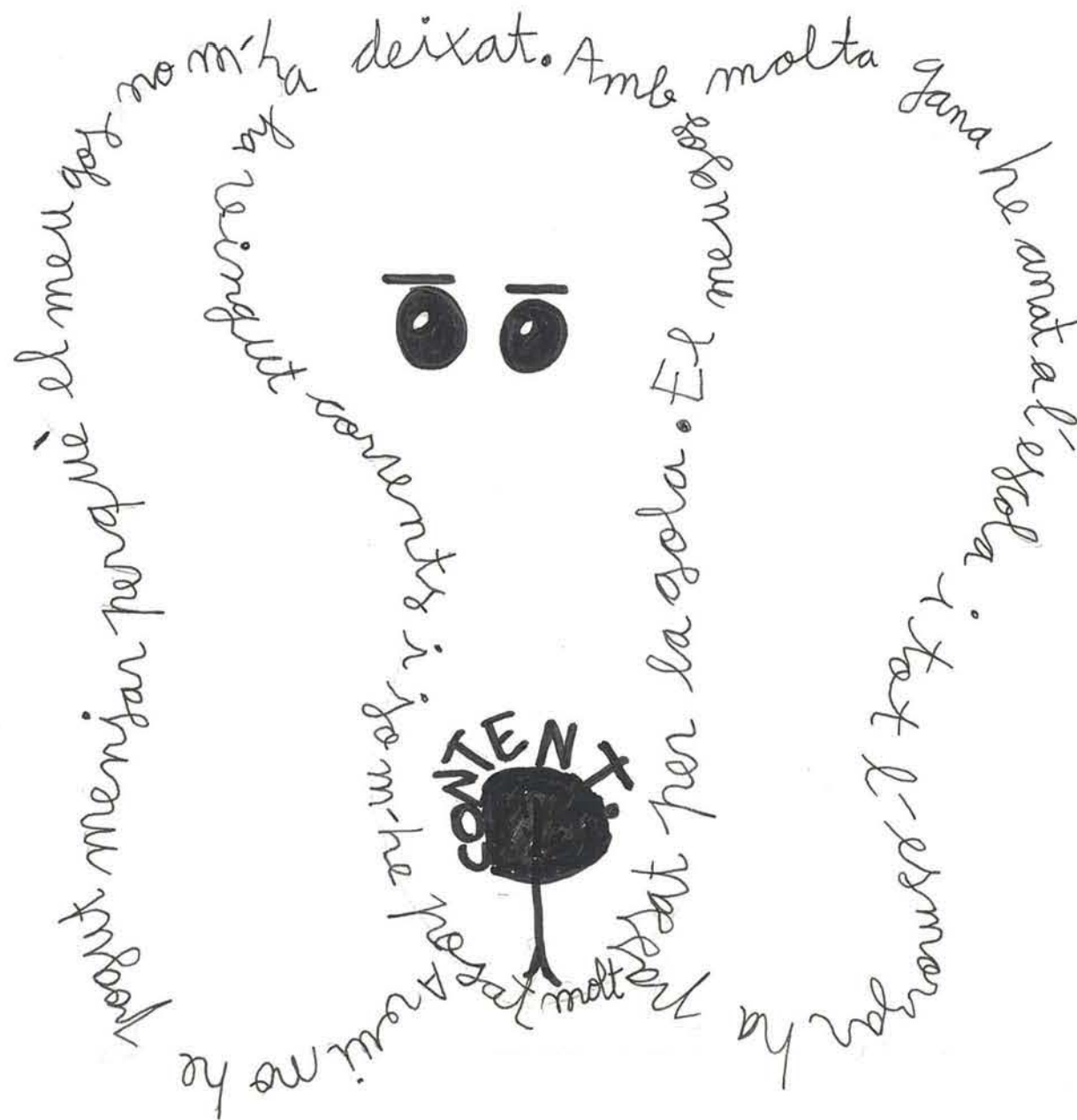
Acompanya

a la gent

si li dones

diners !

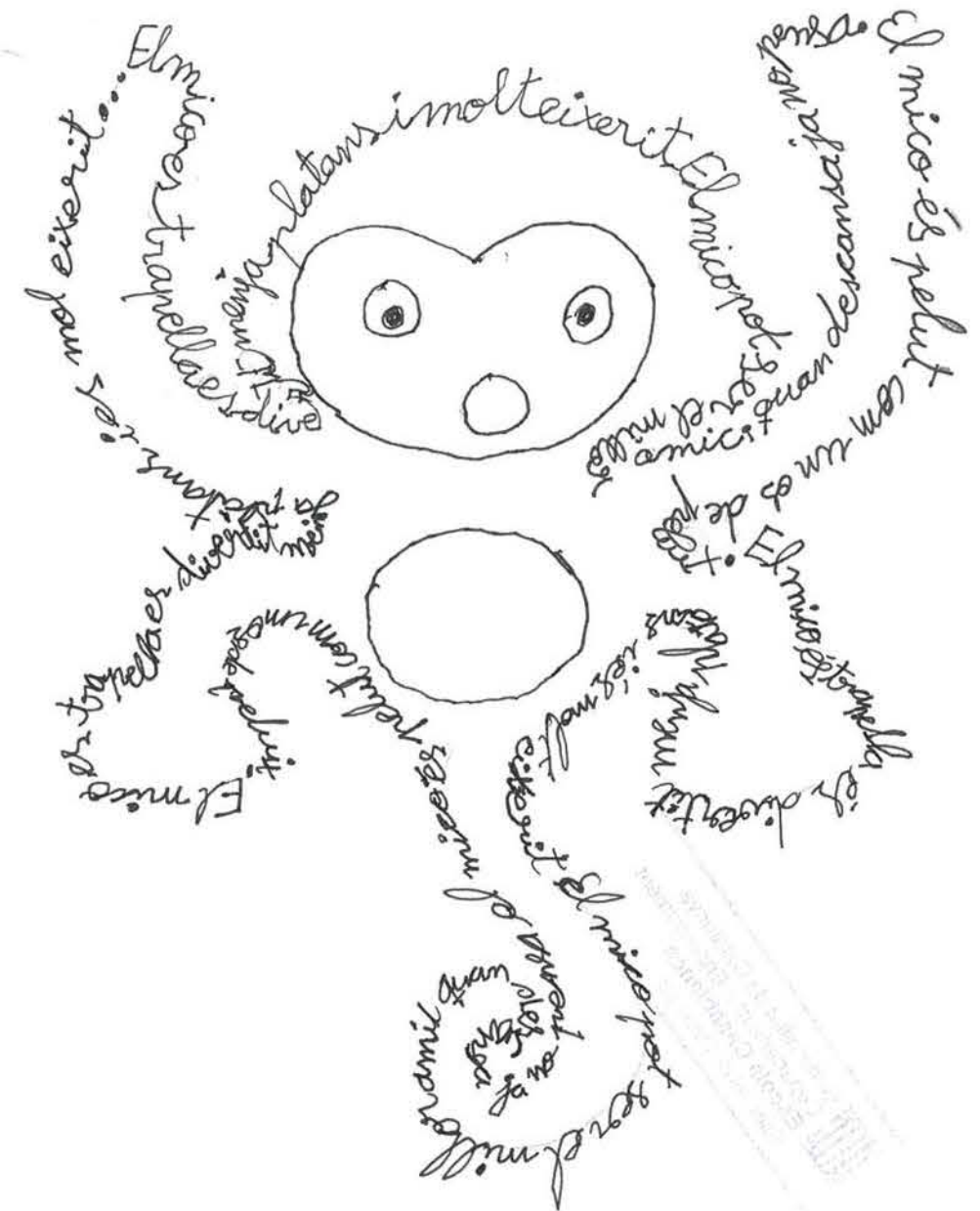
TINC MOLTA GANA !!

TINC MOLTA GANA !!

Avui no he pogut menjar
perquè el meu gos no m'ha deixat.
Amb molta gana
he anat a l'escola,
i tot l'esmorzar
ha passat per la gola.
El meu gos ha vingut corrents
i jo m'he posat molt content.

AUTOR/A Yassir El Attar AKtaou

NIVELL 3r B

EL MICO

El mico és trapella,
és divertit,
menja plàtans
i és molt eixerit.

El mico pot ser
el millor amic,
quan descansa
ja no pensa.

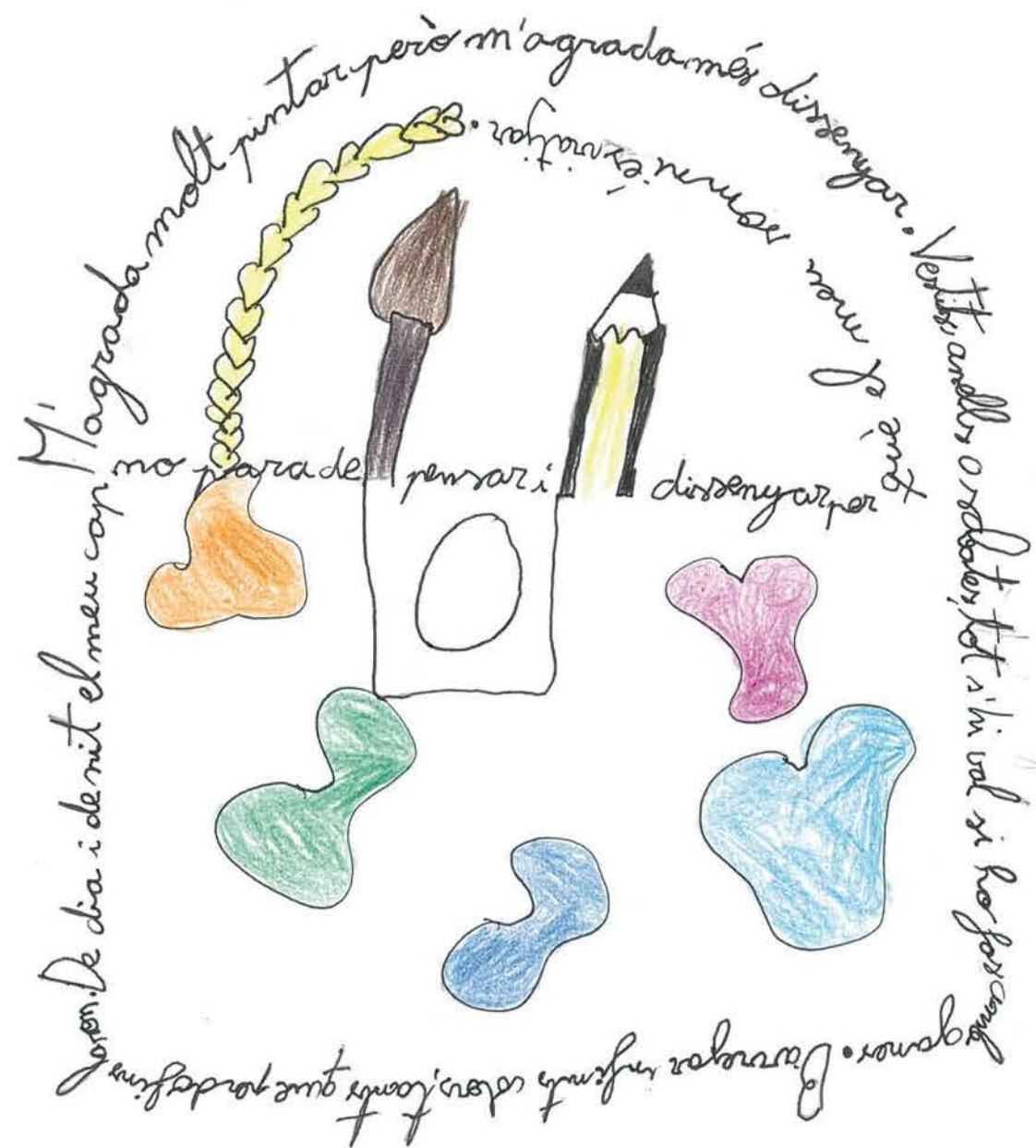
El mico és pelut
com un os de peluix

AUTOR/A Alba Pérez Miralles.

NIVELL 3r

AUTOR/A Ariadna Borge Leiva
NIVELL Tercer

AUTOR/A Ariadna Borge Leiva
NIVELL Tercer

DISSENYAR

M'agrada molt pintar,
però m'agrada més dissenyar.
Vestits, anells o sabates,
tot s'hi val si ho fas amb ganes.
Barrejar infinits colors,
tants que perdo fins la son.
De dia i de nit el meu cap
no para de pensar i dissenyar
perquè el meu somni
és viatjar.

Els dinosaures

Els dinosaures tenen molts amics per exemple els nens petits. Ara faré rodolins amb dinosaures i començaré amb el Tiranosau-rex. Al Tiranosau-rex no li agrada el meu text. El Pteranodon vola però mai se li veu la "cola". Hi ha dinosaures herbívors i altres que són carnívors. Hi ha dinosaures forts i grans com gegants.

ELS DINOSAURES

Els dinosaures

tenen molts amics,

per exemple els nens petits.

Ara faré rodolins amb dinosaures

i començaré amb el Tiranosau-rex.

Al Tiranosau-rex

no li agrada el meu text.

El Pteranodon vola

però mai se li veu la "cola".

Hi ha dinosaures herbívors

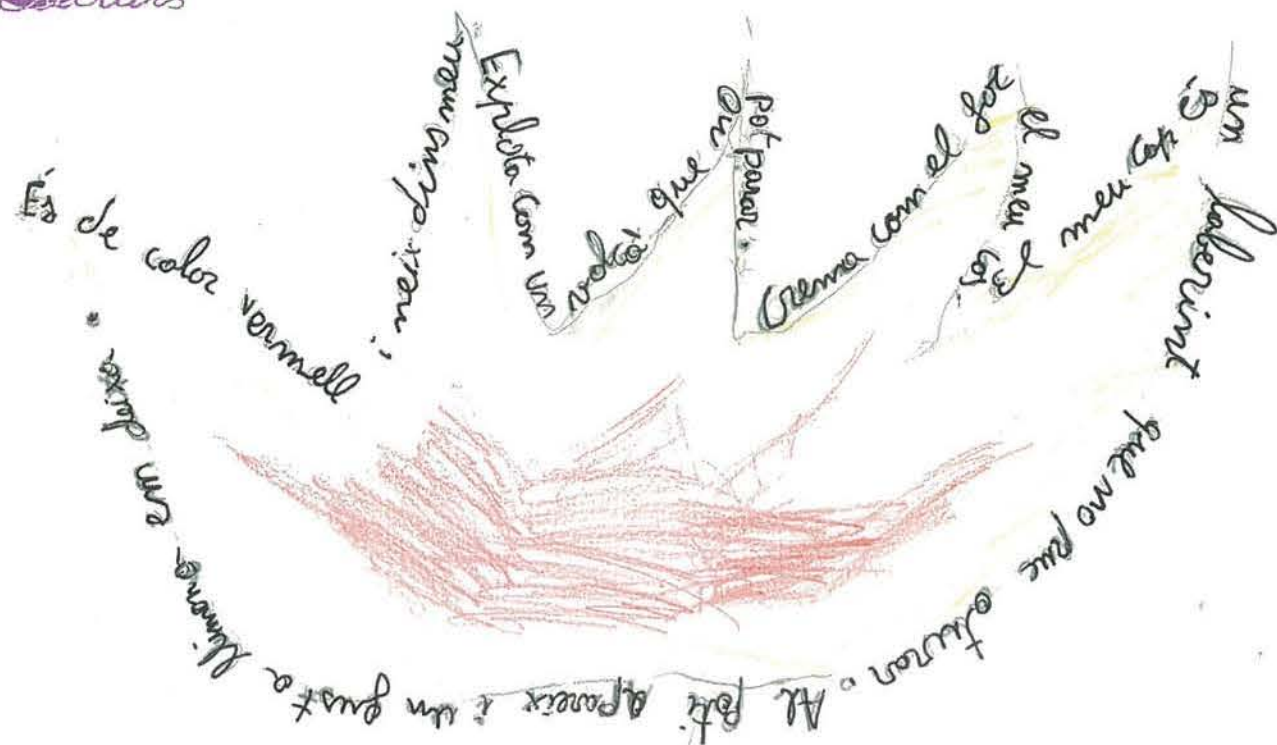
i altres que són carnívors.

Hi ha dinosaures forts

i grans com gegants.

AUTOR/A Paula González

NIVELL 3n

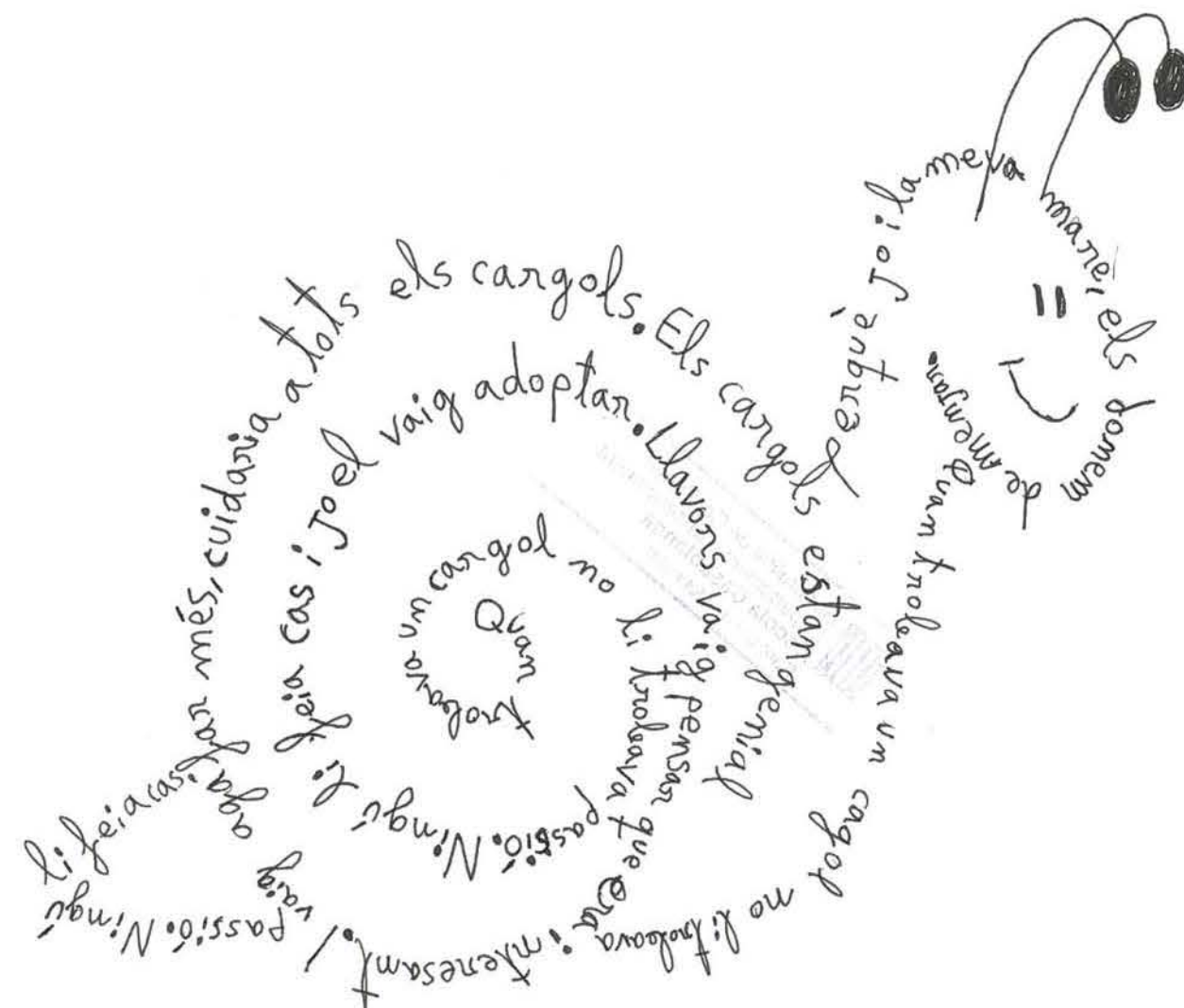

L'ira

És de color vermell
i neix dins meu.
Explota
com un volcà,
que no pot parar.
Crema com el foc
el meu cor.
El meu cap
és un laberint
que no puc aturar.
Al pati apareix
i un gust de llimona
em deixa.

AUTOR/A CRISTIAN CASADO CARRASCO

NIVELL 4t A

AUTOR/A CRISTIAN CASADO CARRASCO

NIVELL 4^a A

EL CARGOL

Quan trobava un cargol
no li trobava passió.

Ningú li feia cas
i jo el vaig adoptar.

Llavors vaig pensar
que era interessant.

I vaig agafar més,
cuidaria a tots els cargols.

Els cargols estan genial
perquè jo i la meva mare,
els donem menjar.

AUTOR/A Paula Andrea Chocata Flores

NIVELL 4^a

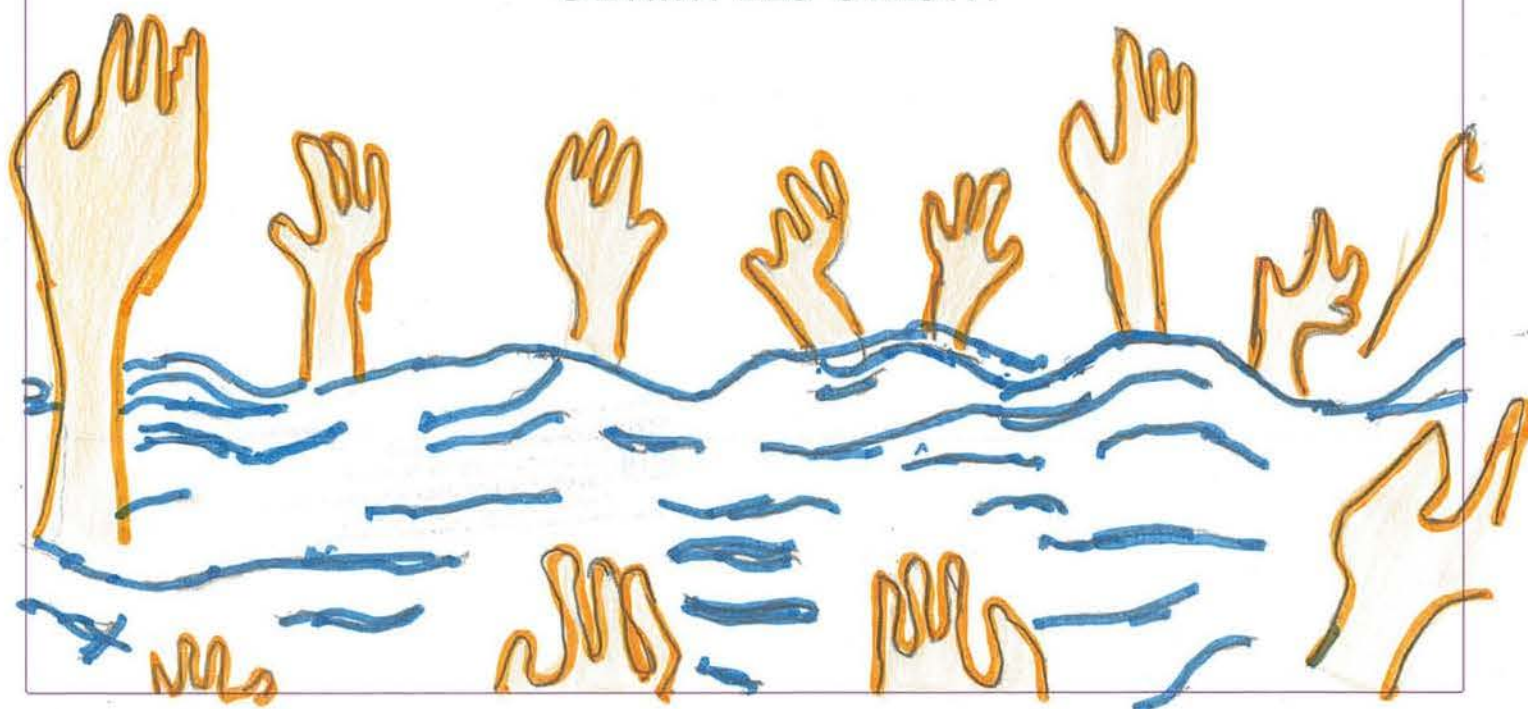
Obre els ulls

Obre els ulls
mira Síria

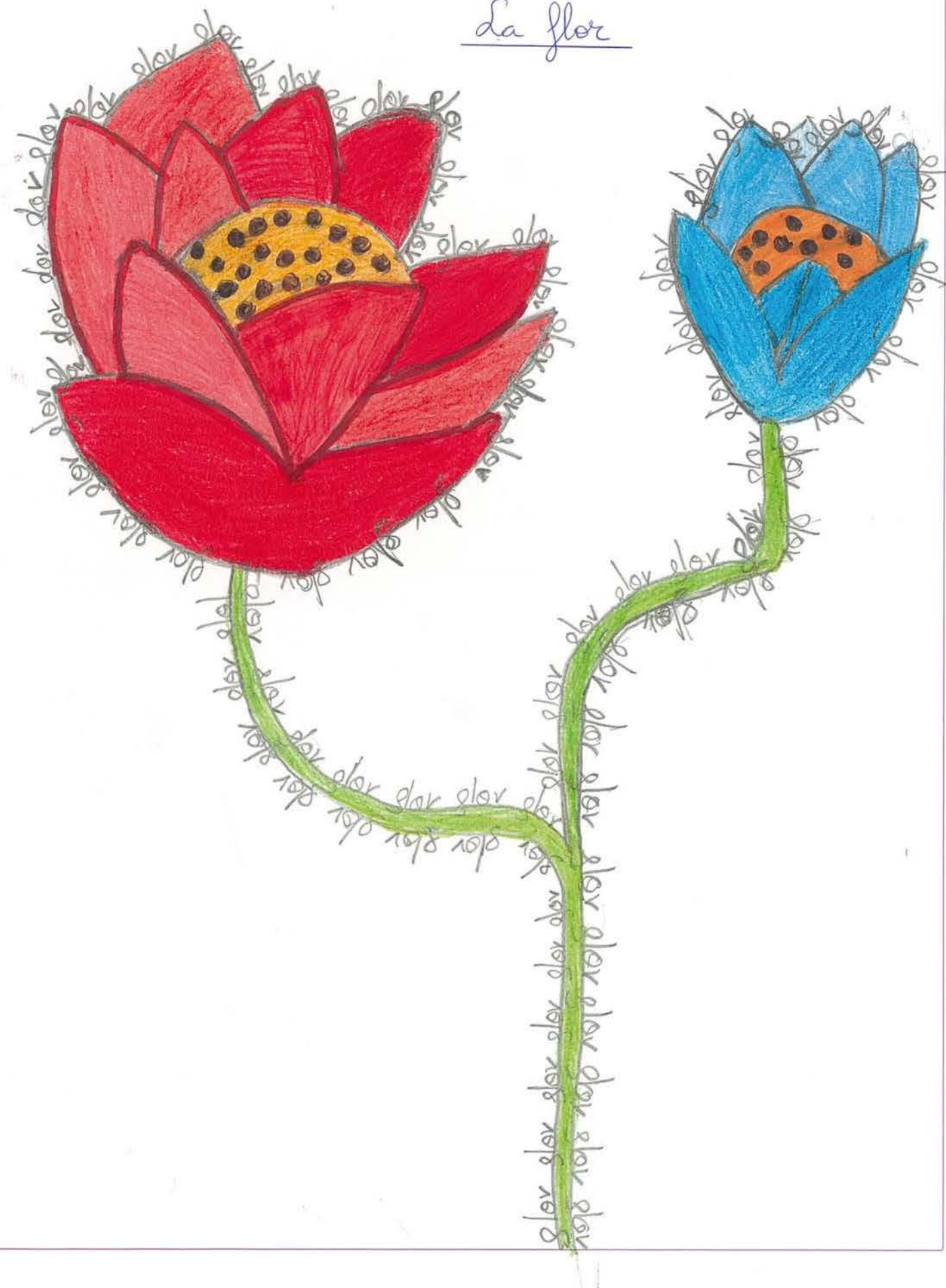
Obre els ulls
sis anys de guerra

Obre els els ulls
milions de pateres

obre els ulls
milions de injustícies i refugiats.
OBRIM ELS ULLS!!!

La flor

La flor

He fet una planta perquè sense elles no tindríem oxigen.

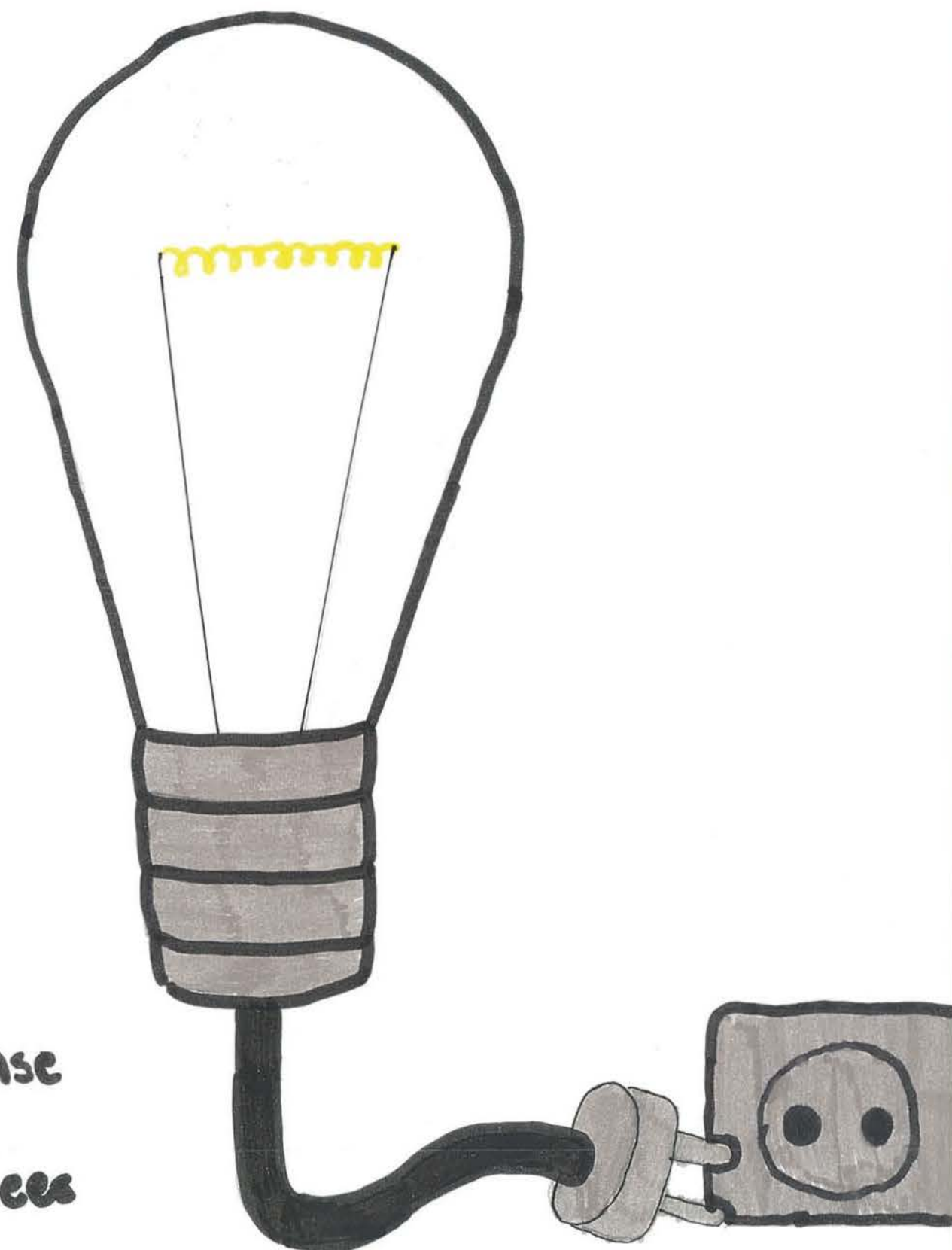
Sense elles no hi hauria animals herbívors.

Sense animals herbívors no hi hauria carnívors.

I sense tot això no estaria jo ara sent aquest dibuix.

Sense

 dees

L'AMISTAT

L'amistat és bonica
com una tulipa.
L'has de cuidar,
no la facis enfadar.

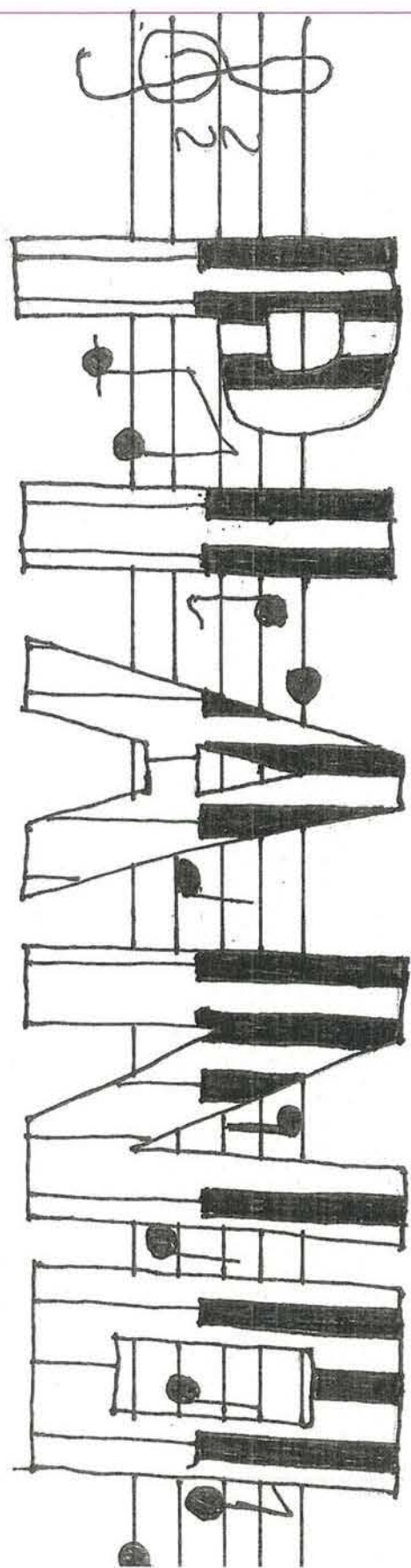
És una estrella il·luminant
sempre brillant.
Ell/ Ella t'ajudarà
com si fossis un germà.

Quan tu ploris ell/ella
estarà al teu costat
i et farà somiar
amb la seva amistat.
No trenquis l'amistat

ESTIMA-LA!!!

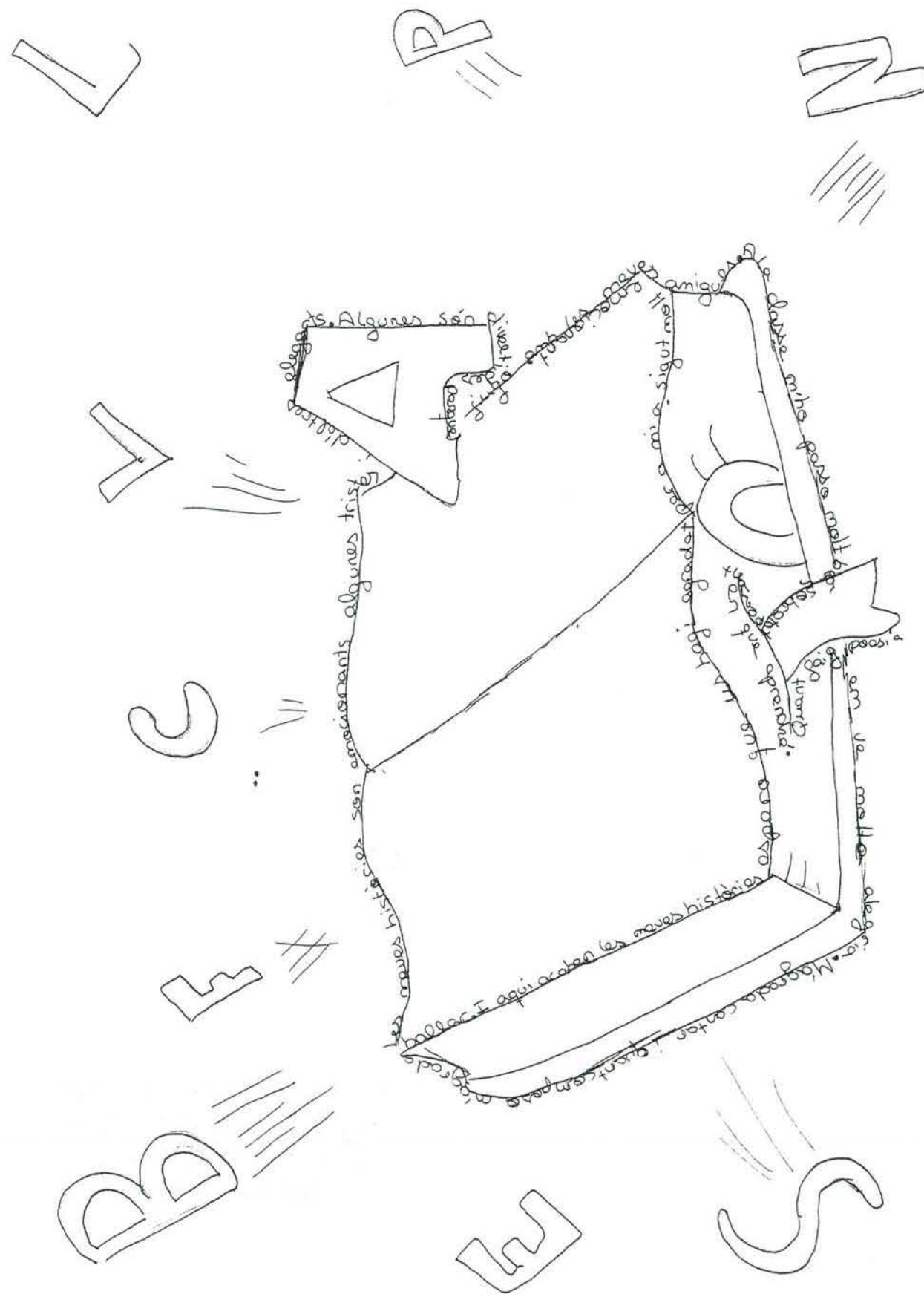
AUTOR/A JUDITH DEL PINO ALFARO

NIVELL 5è

AUTOR/A NEREA ORTEGA

NIVELL 5è

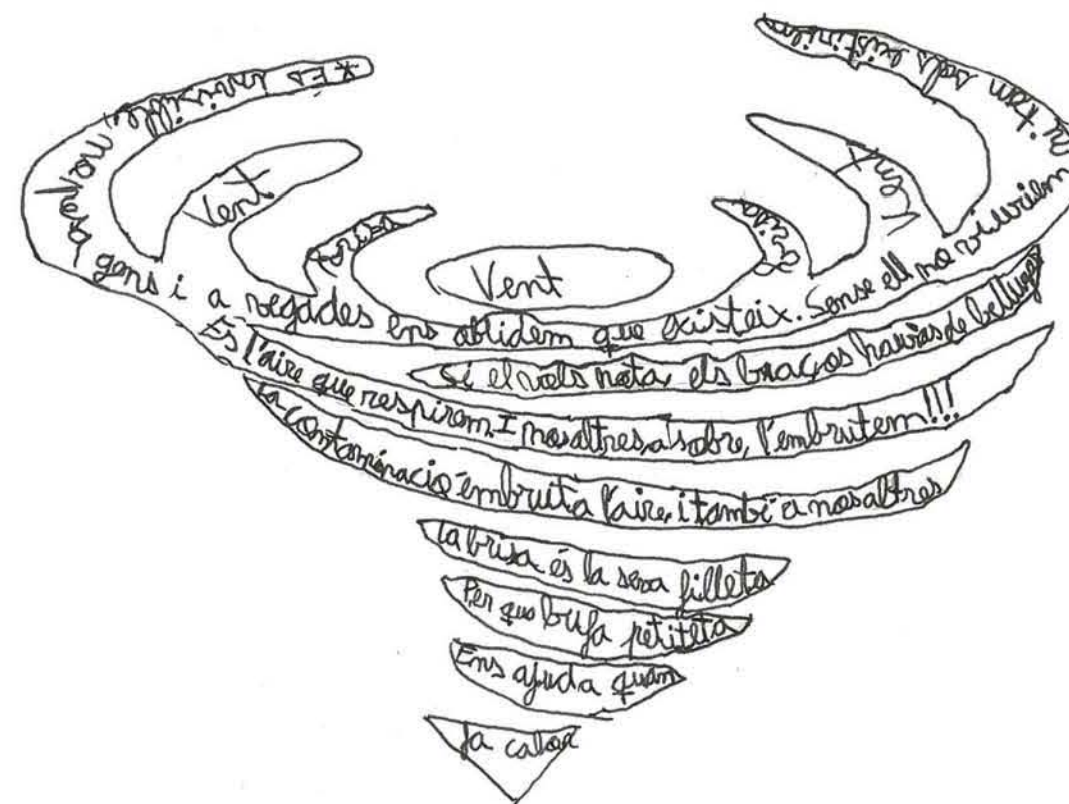

Les meves històries

Les meves històries són emocionants
algunes tristes i d'altres elegants.
Algunes són divertides
perque jugo amb les meves amigues.
A la classe m'ho passo molt bé
sobretot pensant en que aprendré.
Quan faig poesia
em ve molta alegria.
M'agrada cantar
i quan composo m'agrada ballar.
I aquí acaben les meves històries
espero que us hagi agradat.
Per a mi ha sigut molt emocionant.

- EL VENT -

AUTOR/A Laura Mariño Quesada
NIVELL Sè

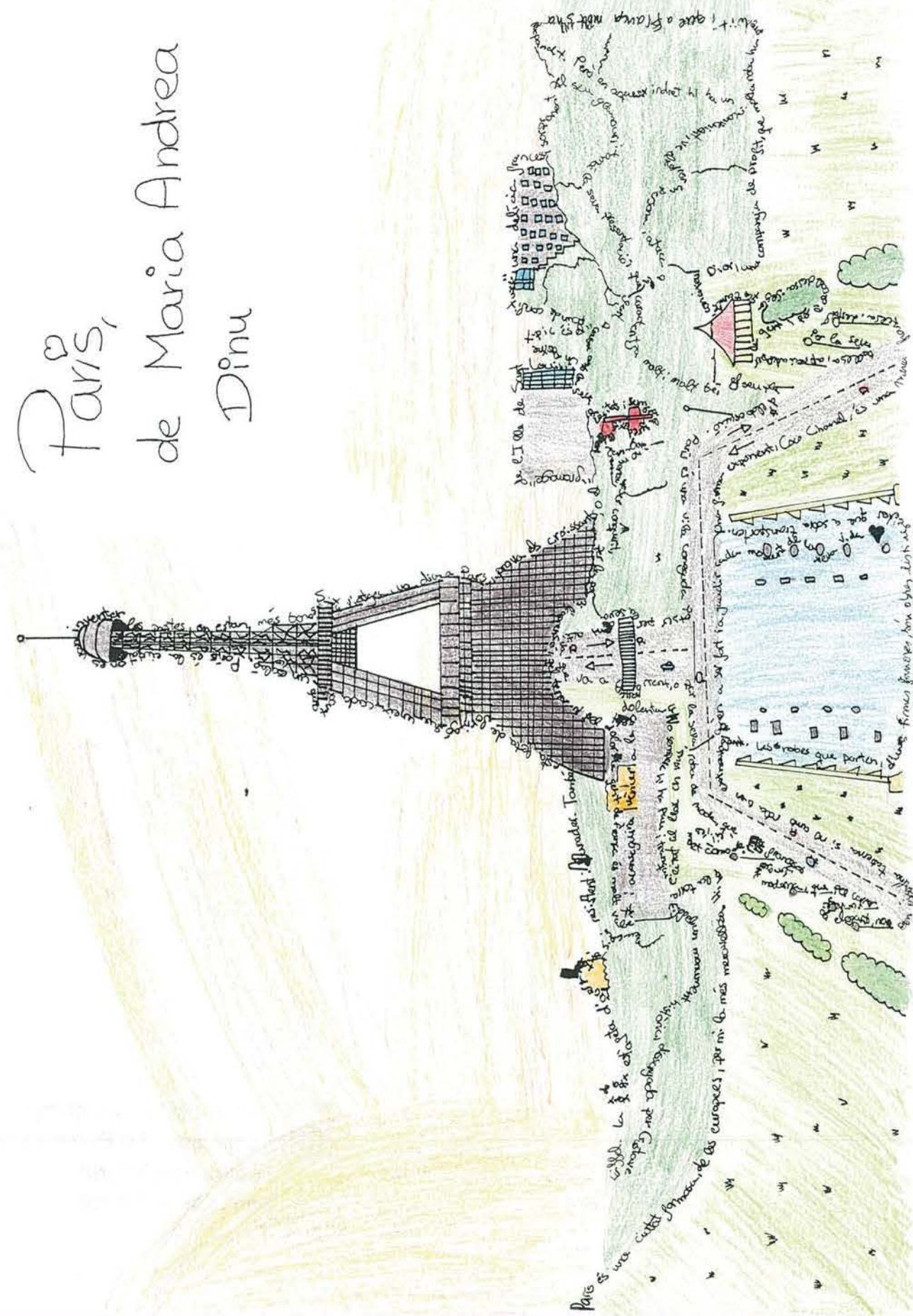
EL VENT

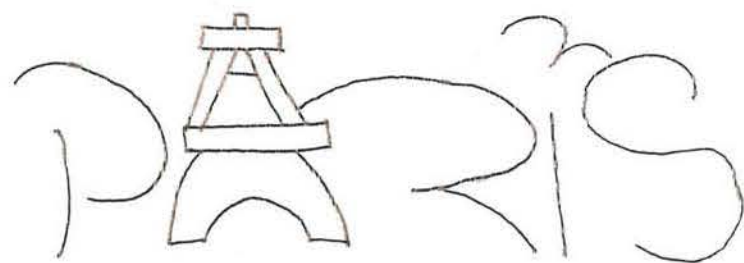
És invisible, no pesa gens
i a vegades ens oblidem que existeix.
Sense ell no viuríem, ni tan sols existiríem.
Si el vols notar, els braços hauràs de bellugar.
És l'aire que respirem
i nosaltres , a sobre, l'embrutem!!
La contaminació embruta l'aire,
i també a nosaltres.
La brisa és la seva filleta
per que bufa petiteta.
Ens ajuda quan fa calor
i neteja l'ambient de males olors.

AUTOR/A Maria Andrea Dinu
NIVELL 6è

Paris,
de Maria Andrea
Dinu

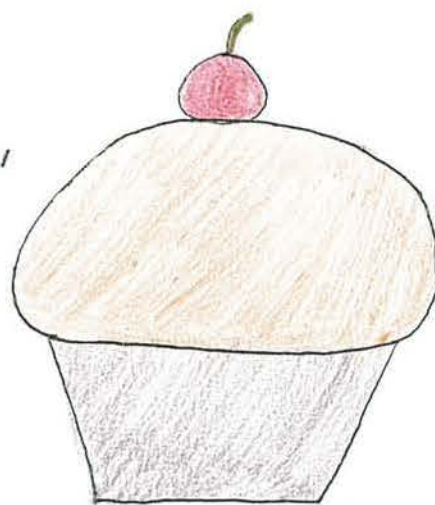
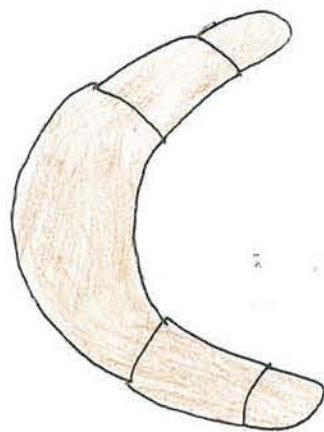
París és una ciutat formosa,
de les europees,
per mi,
la més meravellosa.

Hi ha la torre Eiffel,
un monument històric,
dissenyada per Gustave Eiffel.
La part de baix està feta d'acer,
perquè sigui resistent i durader.
També està feta de formigó
que uneix cada part amb un esglaó.

París és la ciutat on es van inventar les pastes,
on estan més bones.

Si tu viatges un dia a París,
prova els croissants plens de mantega,
o el "fromage" de l'Île de Saint Louis.

Un postre típic és el "pain de confiture",
una delícia francesa
sorprenent pel seu glamour,
i també la seva presentació,
que caracteritza molt i molt bé,
el seu pla d'elaboració.

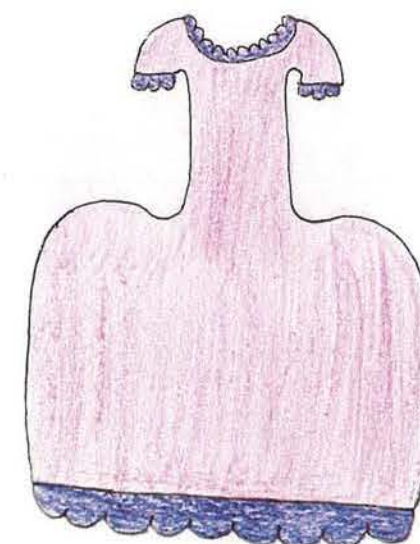

París és una vila coneguda,
potser per la seva gent activa
que va a contracorrent,
o per la seva roba de moda,
que, ei!, és molt còmode.

Els francesos són gent molt moderna,
que pel carrer va vestida elegant,
no com assos d'una taberna
si no amb roba ben extravagant.

Les robes que porten,
d'unes firmes famoses,
són obres distingides
que a sobre transporten.

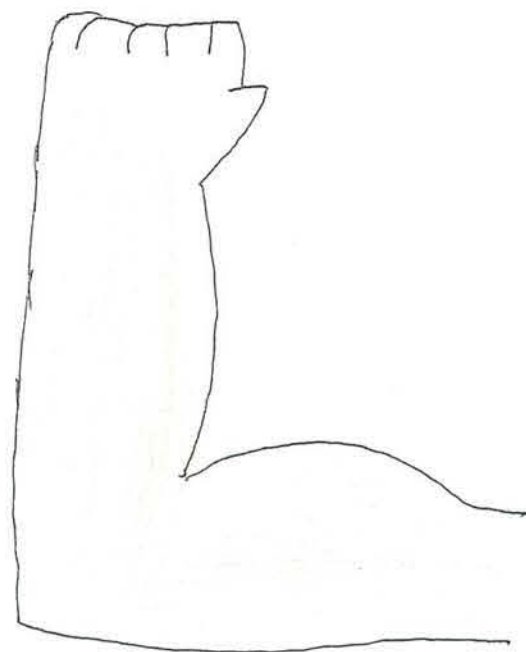
Una firma exponent,
Coco Chanel,
és una marca francesa,
destacada per la seva bellesa,
apreciada per la gent i per l'alcaldessa.
Segur que també coneixeu Dior,
una companyia de profit,
que molta roba ha produït
i que a França molt s'ha expandit.

Però en aquest indret hi ha un inconvenient,
ve el terror en persona
i ataca a la gent.

Acaba amb la seva dignitat
i sembla la faredat.
Un lloc tan bonic,
no mereix ser conquerit,
per la por
ni l'opressió,
pel terror
ni pel dolor.

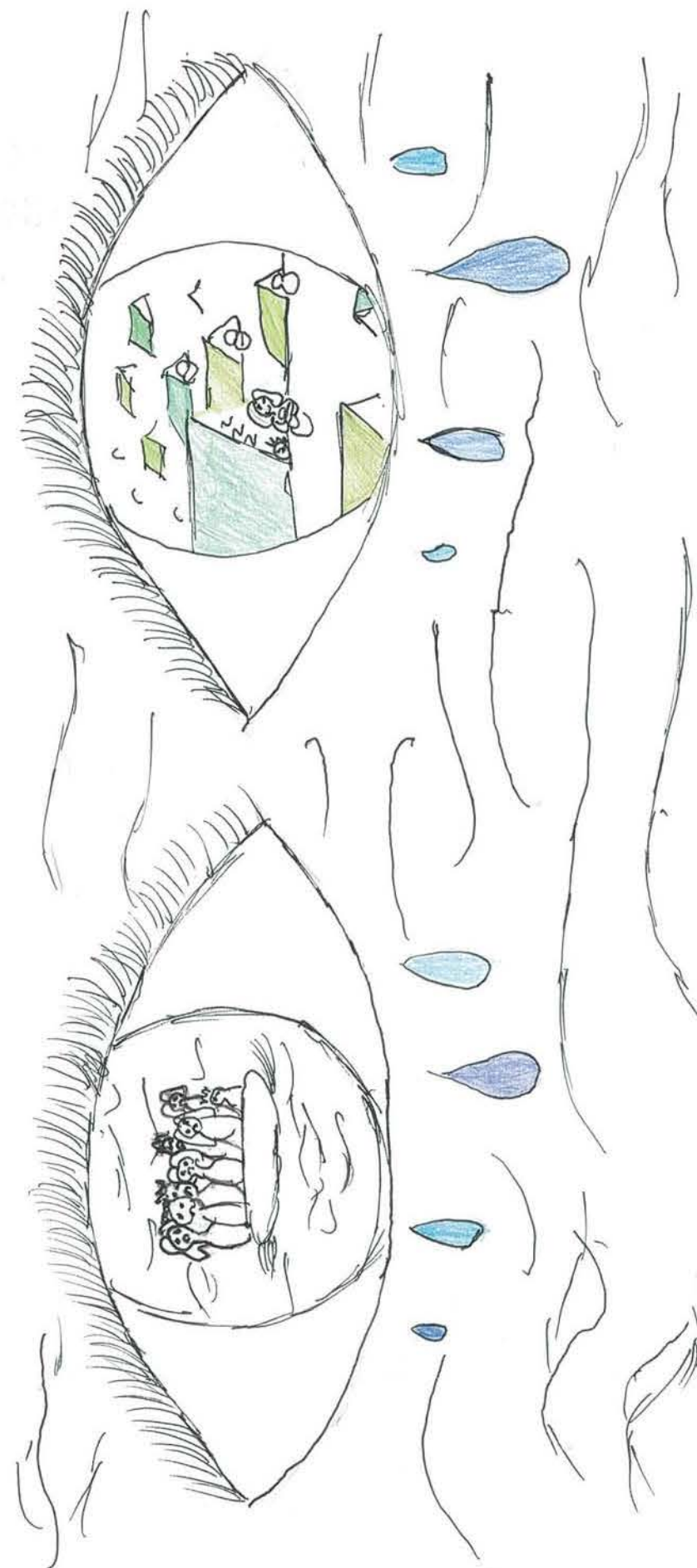

La gent de França és molt valenta
i aconseguirà vèncer a la gent dolenta

« NO SEMPRE HI HA PAU I
TRANQUIL·LITAT AL LLOC ON
VIUS, APRÈN A SER FORT I A
GAUDIR DE CADA MOMENT
DE LA TEVA VIDA »

REFUGIATS

AUTOR/A Iker Lopez Borrero

NIVELL 6è

REFUGIATS

El meu poema visual es titula Refugiats. He dibuixat uns ulls que ploren i que omplen el mar de llàgrimes perquè contemplen el drama dels refugiats.

La imatge es queda gravada a les pupil·les:

- Una barca inflable al mig del mar amb persones que volen anar-se'n a un altre país, fugint del seu país en guerra.
- Un campament on els refugiats viuen i dormen esperant que algú els vulgui acollir.

Li he donat un toc de color :

- Les llàgrimes de color blau que omplen el mar
- Les tendes de color verd, el color de l'esperança.

AUTOR/A Enya Pieta Carrasco

NIVELL 6èB

El gat negre de la teulada
mai es perd la lluna
plena, perquè cada nit
a la teulada observa
el cel enfosquit. Gens
ciutats que embuteixen
el cel i camps en
els que es
veuen els
estels. No
és perjudicial
per la salut
de l'ésser
humà però...
No veieu que
ens es perdem?
Constel·lacions que
ens costen veure
imaginar-los sense
contaminació! Aquest
tema no és gaire
important per alguns, però
per una sola vegada
m'agradaria veure milions d'estels.

Jo no entenc l'idioma dels gats
i encara veure un cel com
sua sa/posseix tot
imaginem
pob no amb -es
pob no amb -es

AUTOR/A Enya Prieto Carrasco

NIVELL 6èB.

El gat negre de la teulada

El gat negre de la teulada
mai es perd la lluna plena, perquè cada
nit a la teulada observa el cel
enfosquit.

Grans ciutats que embruten el cel
i camps en els que es veuen els estels.
No és perjudicial per la salut de l'ésser humà
però...No veieu que ens els perdem?

Constel·lacions que ens costen veure
imagineu-vos sense contaminació!
Aquest tema no es gaire important però,
per una sola vegada, m'agradaria veure milions d'estels.

Jo no entenc el llenguatge dels gats,
però sé que al gat negre li encantaria veure un cel
com tots nosaltres ens imaginem.

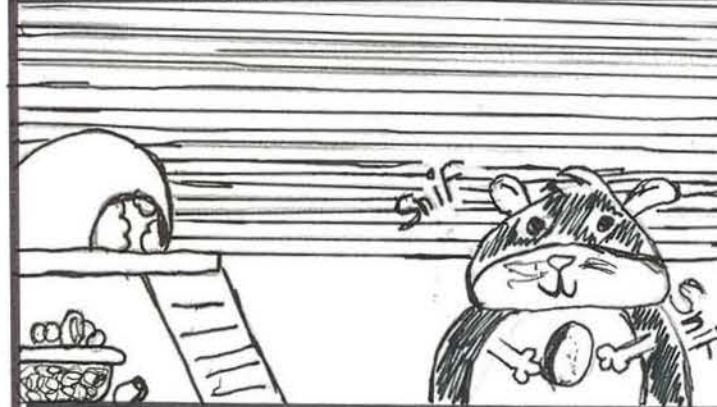
CÒMIC

"El meu hamster Pandita"	3r de Primària	Escola Massallera
Daniel Nadal García		
"Les aventures cada matí a l'escola"		
Maria Castrillón Fernández	3r de Primària	Escola Rafael Casanova
"El gat i el gos"		
Mariana Mosquera Tovar	3r de Primària	Escola Casablanca
"Super mames"		
Martina Delgado Recasens	4t de Primària	Escola Joan Bardina
"Enric el gandul"		
Iker Parrado Villalba	4t de Primària	Escola Casablanca
"L'eriçó"		
Adriana Isabel Arias	4t de Primària	Escola Amat Verdú
"L'espai exterior" Exaequo		
Iona Hernández Ferrer	5è de primària	Escola Benviure
"L'aventura del rei de blanques" Exaequo		
David Pérez Estevez	5è de Primària	Escola Massallera
"Inventar és perillós"		
Pau Vázquez Martínez	5è de Primària	Escola Antoni Gaudí
"La cova infinita"		
Kristel Audrey	5è de Primària	Escola Barrufet
"Les aventures de la Kiara"		
Laura Moreno Gallego	6è de Primària	Escola Marianao
"La baralla de les llaminadures"		
Lidia Vázquez Herrera	6è de Primària	Escola Vicente Ferrer
"Un somni curiós"		
Andrea Sandoval Peralta	6è de Primària	Escola Casablanca

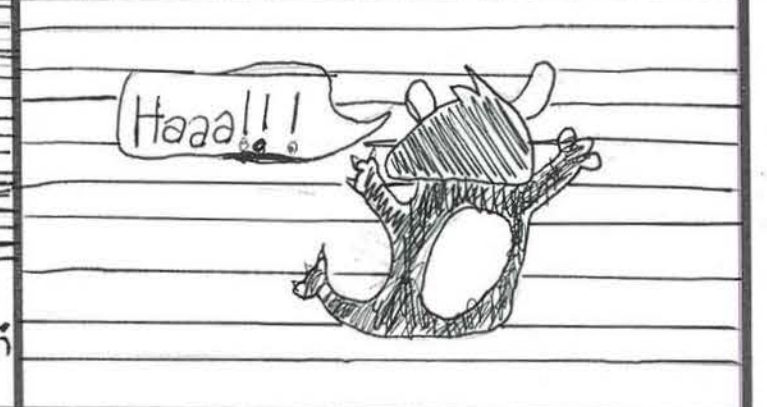

El meu hamster "Pandita"

Hola em dic Pandita, sóc una hamster comú molt grassoneta.

Visc a casa dels Nadal, sempre intento escapar... però... no sempre ho aconsegueixo.

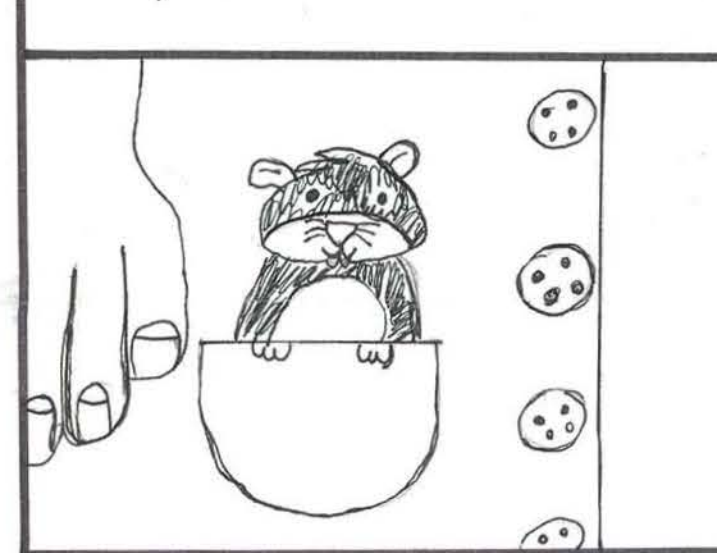
M'agrada que la meua família em doni galetes... estan boníssimes!

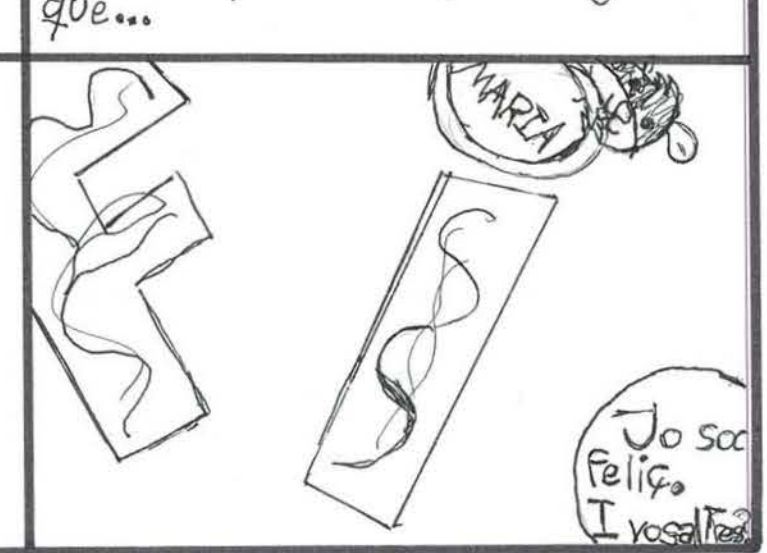
Quan em deixen sortir no se si la grasseta "Chiki" em vol menjar o vol la seva pilota.

Jo aquí soc molt feliç, no ho creieu?

Us he explicat el que faig, així que...

AUTOR/A Maria Castrillón fernández

NIVELL 3^a A

Les aventures cada matí a l'escola!

AUTOR/A Mariana Mosquera Tovar

NIVELL 3^a A

EL GAT I EL GOS

Tinc un gat i es diu Mèu Per la nit fa una cosa...

Rescata a molts animals Té el seu amic pastanaga

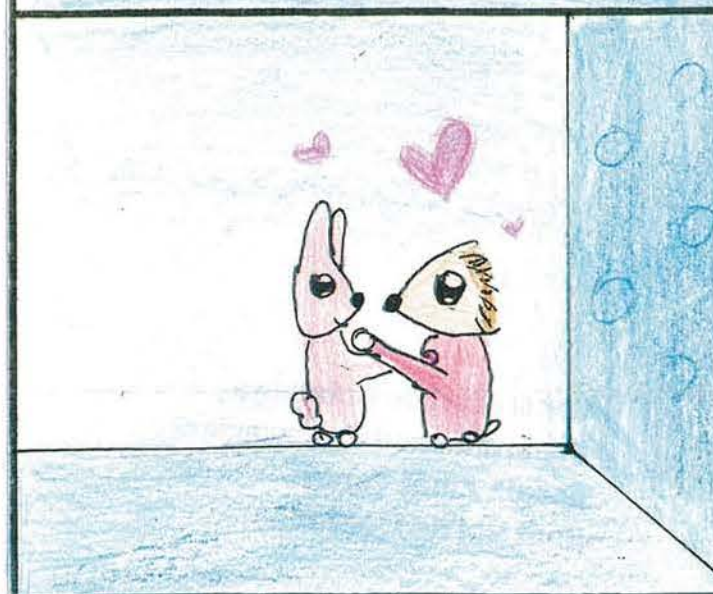

Però l'únic que no li agrada son els gossos. El seu amic el consola.

I a l'escoltar les seves paraules va fer-se amic de tots els gossos. Gràcies a pastanaga.

Era el dia dels enamorats i l'erikó no podia donar abraçades.

L'ESPAI EXTERIOR

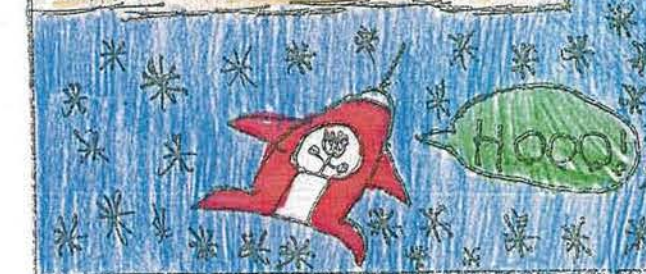
Hi havia una vegada un noi que va pujar a un coet per veure l'espai exterior.

El noi va pujar a la nau i es va despedir

El noi va arribar a l'espai. I era extra ordinari.

El noi va seguir navegant per l'espai

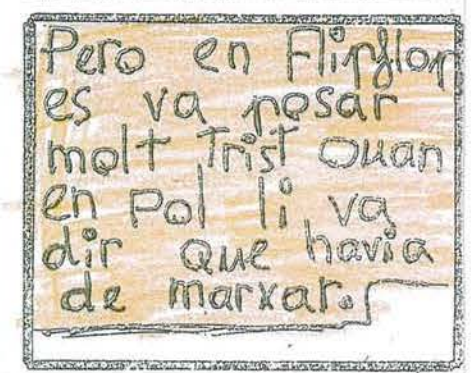
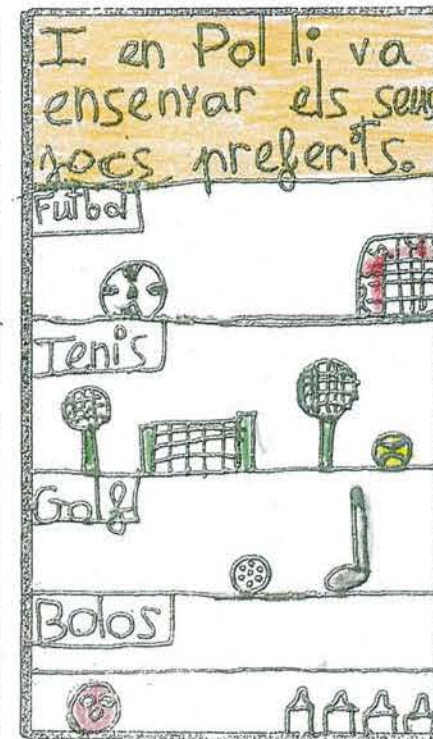
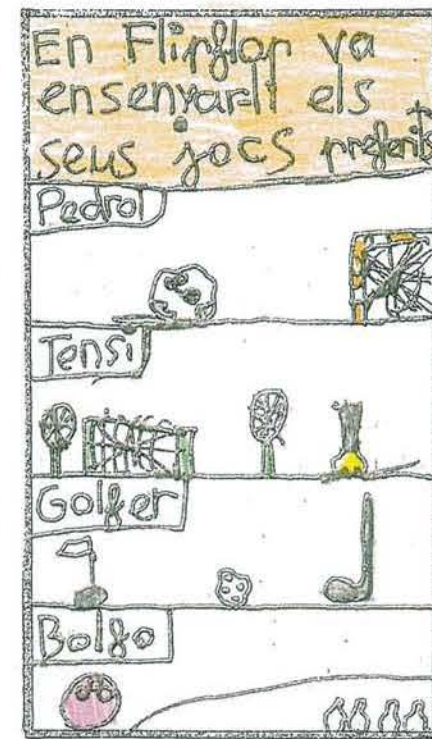
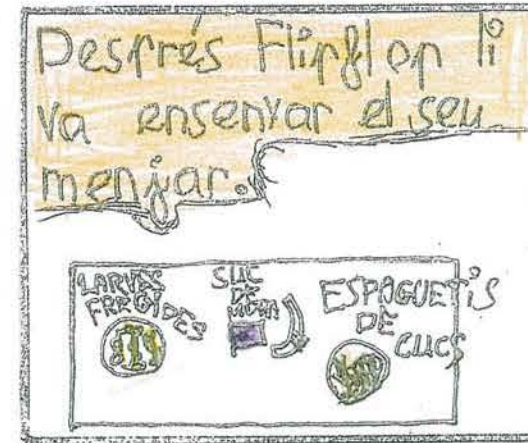
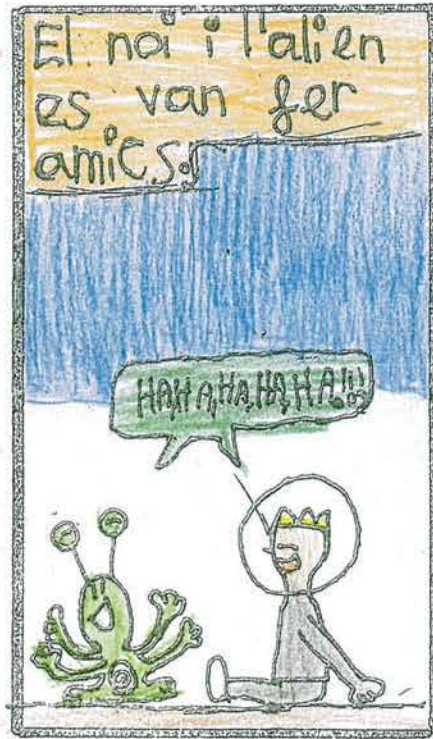

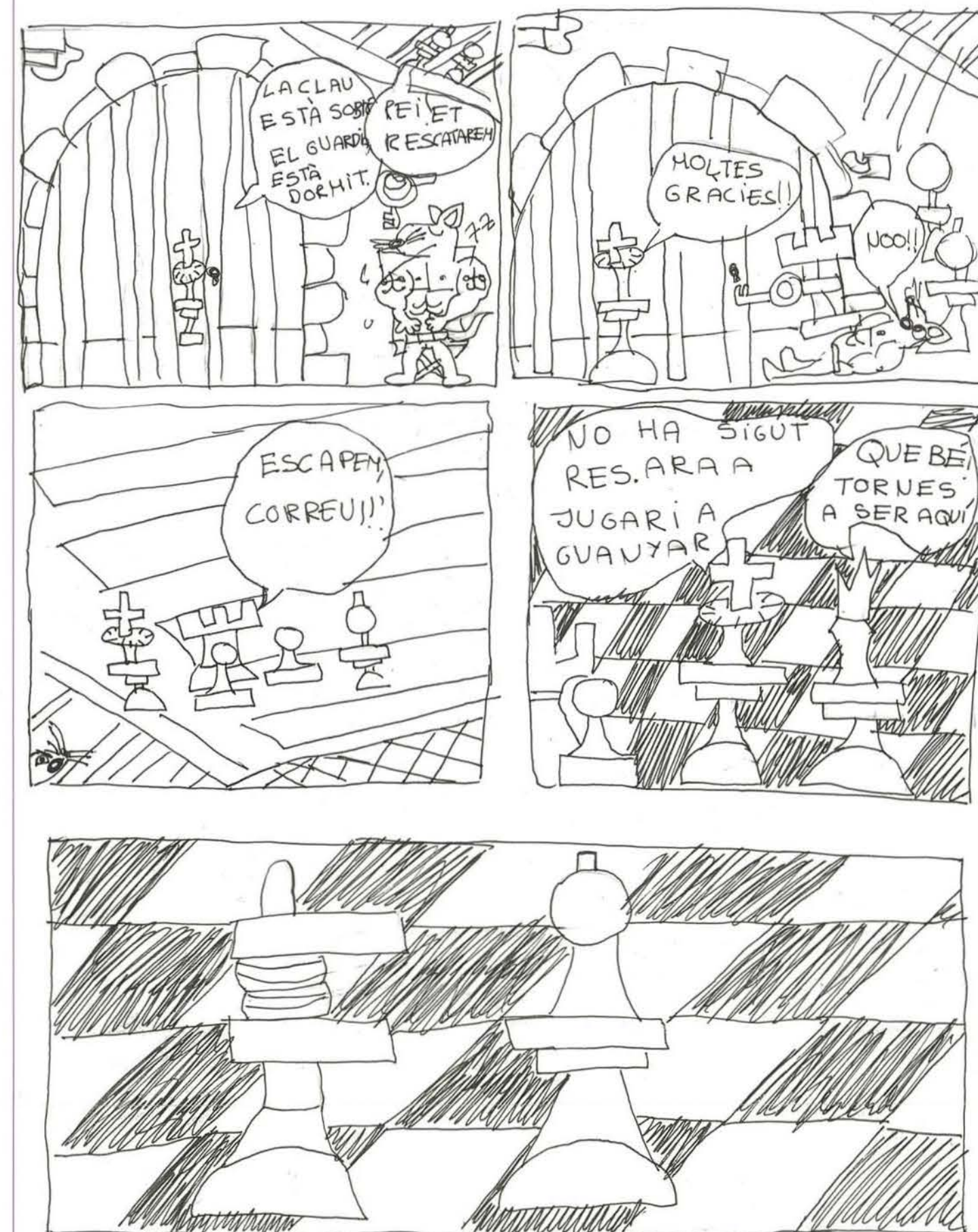
Fins que va arribar a un planeta desconegut.

Va aterrar poc a poc

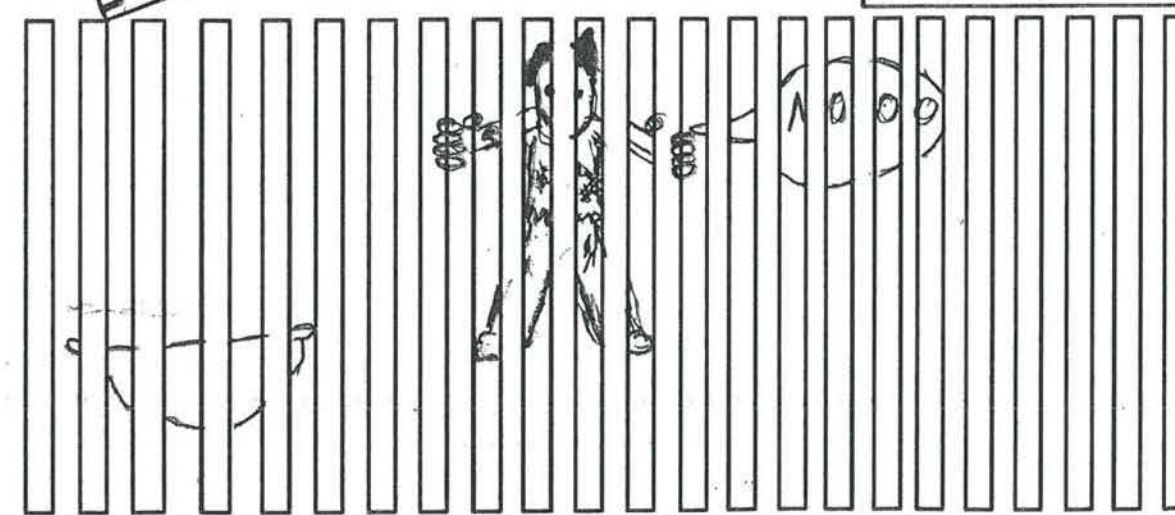
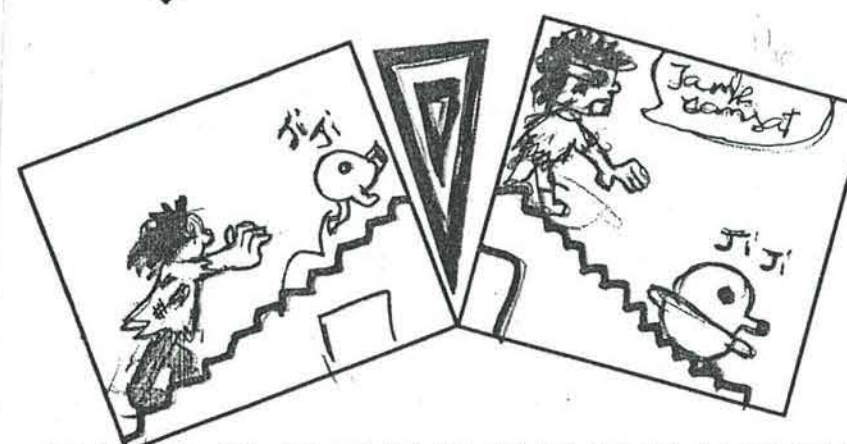
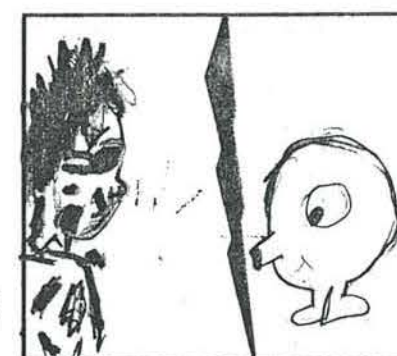
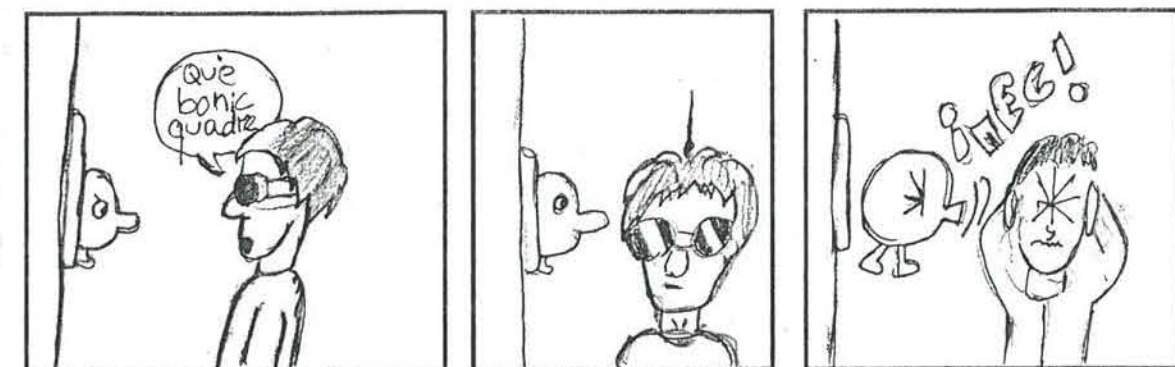
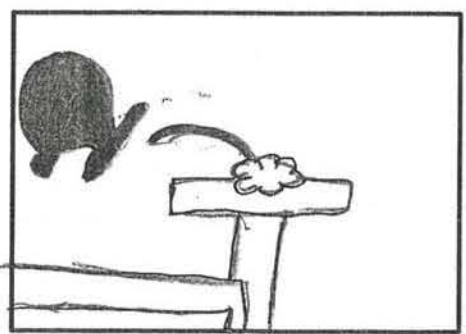
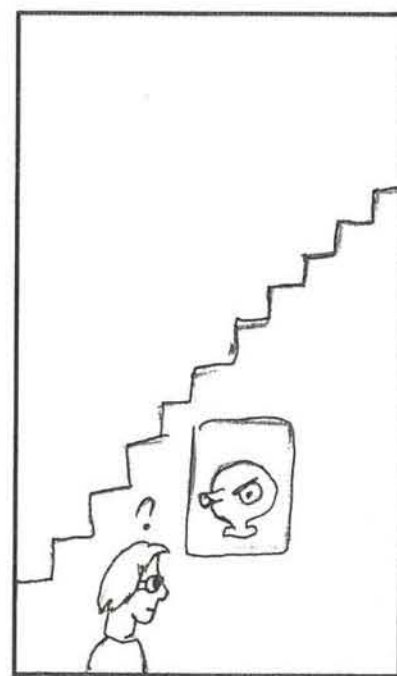
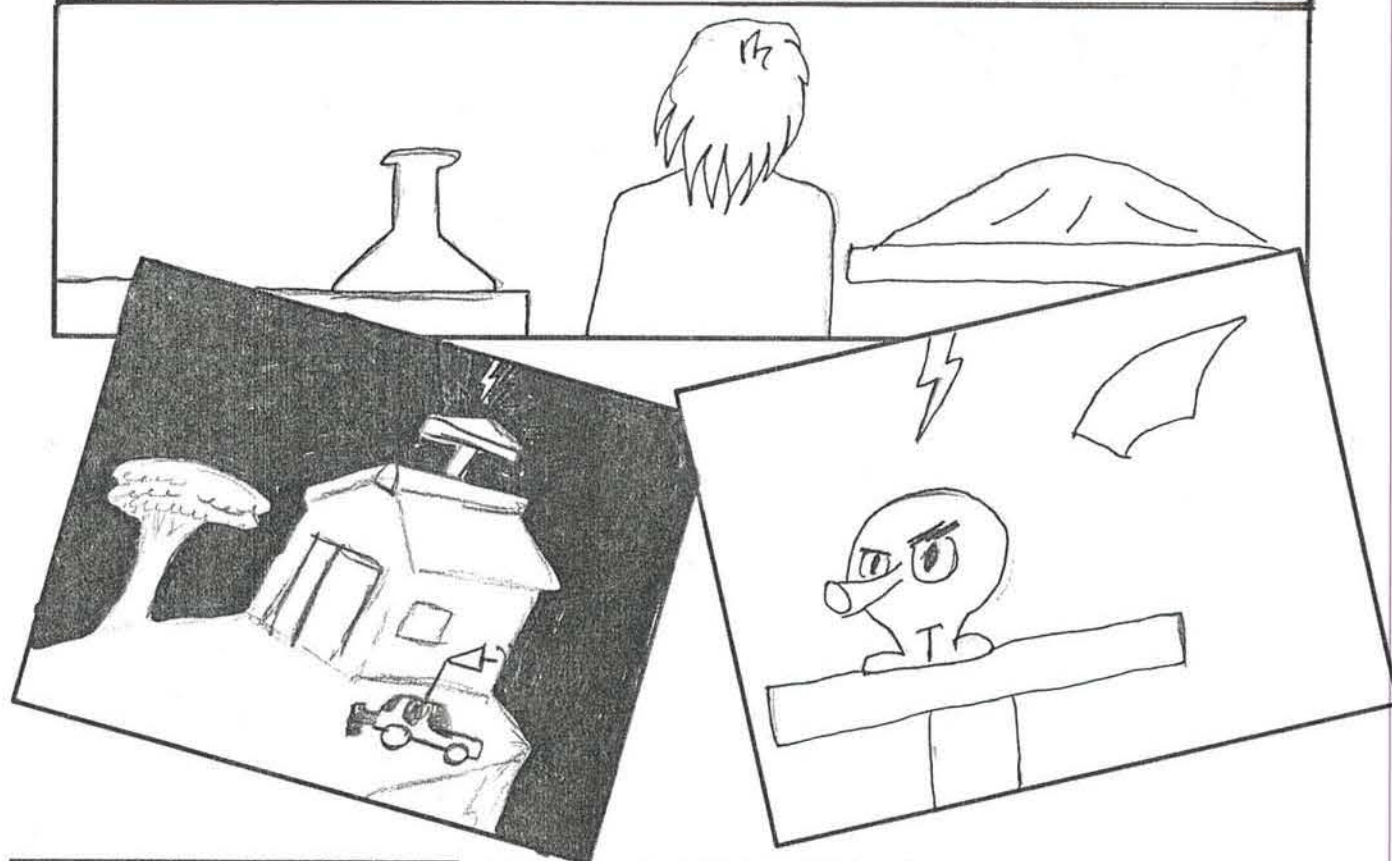

INVENTAR ES PERILLOŦ

En Jack és un inventor que traga una fórmula

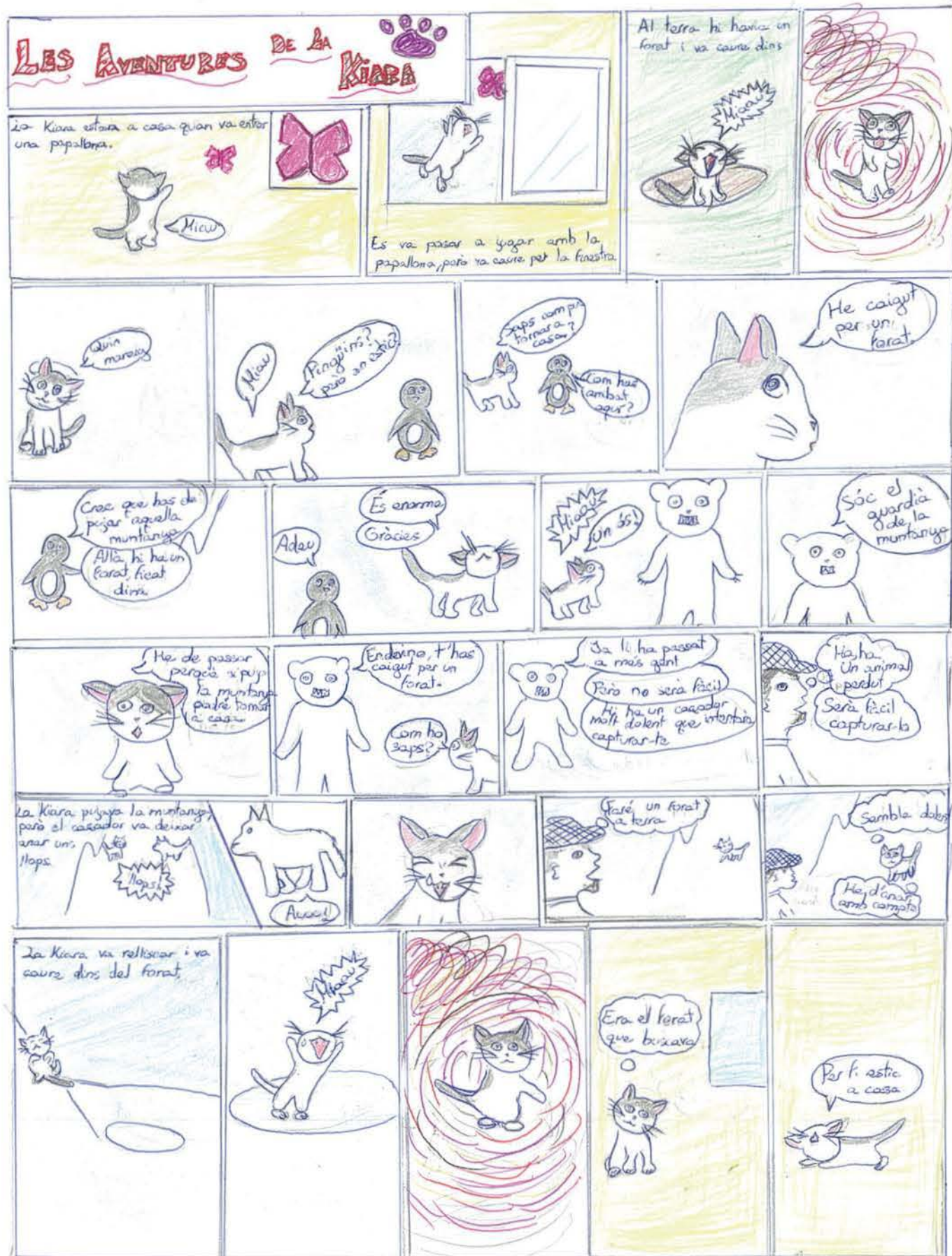

LA CAVA INFINITA

AL MATÍ...

La batalla de l'aminadures

